Un exemplu de creștin
UN EXEMPLU ELOCVENT DE A FI CRESTIN

https://dusmaniicrestinismului.wordpress.com/
https://antiortodox.wordpress.com/un-exemplu-de-crestin/

EXTRASE DIN CARTEA
"***Un martor al lui Cristos Sadhu Sundar Singh***" de ***Alice van Berchem***

„***Dacă am primit dragostea lui Dumnezeu şi am crezut în ea, nu putem să tăcem. Noi trebuie, fără răgaz s-o aducem şi altora la cunoştinţă***".

În continuare puteti citi mai multe extrase din această carte ca în final, dacă v-au plăcut, puteti găsi toată cartea.

Despre Sundar Singh

„Eu sunt născut dintr-o familie sikh în care hinduismul stătea la baza educaţiei. Mama mea era pentru mine o imagine concretă a acestor învăţături. Ea se scula pe când era încă noapte şi după o baie, înainte de orice, citea cărţile sacre hinduse. Mai mult decât restul familiei, eu am fost influenţat de viaţa sa pură şi de exemplul ei. De timpuriu ea a imprimat în mine noţiunea că prima mea datorie după sculare şi înainte de a lua ceva în gură, este să mă rog lui Dumnezeu, ca să obţin binecuvântarea Lui şi hrana spirituală pentru suflet.

Am stăruit deseori ca mai întâi să iau dejunul, dar mama mea cu dragoste sau severitate, a fixat ferm în sufletul meu această necesitate: să caut pe Dumnezeu înainte de toate. Prea tânăr atunci să preţuiesc această deprindere, i-am înţeles importanţa după aceea şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru educaţia şi exemplul primit în acest domeniu".

Mărturisirea aceasta făcută de fiul unei mame hinduse este potrivită să umple de ruşine multe mame creştine, care n-au înţeles importanţa de a întipări în copiii lor, obişnuinţa de a citi Cuvântul lui Dumnezeu şi a consacra rugăciunii câteva momente înainte de începerea zilei.

Sundar Singh a fost un exemplu grăitor în ce priveşte extraordinara influenţă exercitată de o asemenea deprindere care marchează însuşi sensul vieţii.

„Niciodată nu voi putea fi îndestul de recunoscător lui Dumnezeu, spune el, de a-mi fi dat o astfel de mamă, care din copilărie mi-a imprimat dragostea şi teama de Divinitate. Ea a fost pentru mine cea mai bună şcoală de teologie şi cât i-a fost în putinţă ea m-a pregătit să consacru viaţa mea lui Dumnezeu".

Cum L-a cunoscut Sundar pe Cristos.

Sundar se deşteptă la ora trei dimineaţa. Era în 18 decembrie 1904. El făcu o baie rece, apoi începu să se roage: „Dacă există un Dumnezeu, să vrea atunci să mi se reveleze şi să-mi arate calea spre risipirea tulburării inimii mele şi îl voi servi toată viaţa".

„Eram ferm hotărât, în caz că rugăciunea mea nu primea răspunsul, să merg mai înainte de a se crăpa de ziuă, să-mi pun capul pe şina căii ferate, la trecerea trenului. Am rămas la rugăciune o oră şi jumătate, sperând să văd apărând pe Krishna sau Budha sau oricare sfânt din credinţa hindusă, dar ei nu au apărut. Nu mai aveam la dispoziţie decît o jumătate de oră. Mă rugai şi cu mai multă stăruinţă încă: „O, Dumnezeule! Dacă Tu exişti, descoperă-mi-Te!"

Deodată o mare lumină deosebit de strălucitoare inundă camera, de crezui că a luat foc casa. Am deschis uşa, dar afară era întuneric. Şi atunci se petrecu un lucru pe care nu mi l-am închipuit vreodată: camera se umplu de o lumină minunată care luă forma unui glob şi eu văzui un bărbat viu şi strălucitor în centrul acestei feerii. Nu era nici Budha şi nici Krishna, ci era Cristos. Nu voi uita toată veşnicia Faţa Sa glorioasă prea plină de iubire, nici cele câteva cuvinte

© Biblioteca Spirituală

pe care le pronunţă: „Pentru ce Mă prigoneşti? Eu am suferit pentru tine, Mi-am dat viaţa pentru tine, Eu sunt Mântuitorul lumii”.

Aceste cuvinte au fost înscrise ca şi cu litere de foc în inima mea. Cristos pe Care-L credeam mort, era viu, înaintea mea. Am văzut semnele cuielor; fusesem duşmanul Său, dar acum am căzut în genunchi în faţa Lui şi am început să-L ador. Acolo inima mea a fost umplută de o inexprimabilă bucurie şi pace minunată; viaţa mea a fost în întregime transformată: Sundar cel vechi a murit şi un nou Sundar Singh se născu pentru a servi lui Cristos.

Când m-am sculat plin de bucurie, totul dispăruse.

După câteva clipe, m-am dus la tata care încă dormea; i-am povestit vedenia pe care am avut-o şi i-am declarat că sunt creştin.

„Cum se poate, îmi spuse: cu numai două zile în urmă ai ars Biblia şi acum zici că eşti creştin? Ai urât pe Cristos şi acum vrei şi-I serveşti? Cum vine asta?”

„Pentru că am văzut viu pe Cristos şi I-am auzit glasul. Eu vreau şi trebuie să-I consacru viaţa”.

Această apariţie a lui Cristos a fost punctul de răscruce al vieţii lui Sundar Singh. Ceea ce nici o religie, cu toţi anii de căutări arzătoare şi stăruitoare nu putuse să-i aducă, Cristos într-o clipă i-a dat. El a răspuns deselor sale rugăciuni umplându-i inima de acea pace miraculoasă, atât de profund dorită pe care nici o încercare sau prigonire nu va putea de acum înainte să i-o răpească.

O zi nouă şi glorioasă a luat locul întunericului!

Un crestin trebuie să treacă prin încercări şi persecuţii

Sundar Singh priveşte convertirea sa ca pe un lucru hotărât supranatural, o minune în toată puterea cuvântului, un dar curat al harului lui Dumnezeu.

„Religia hindusă, zice el, învaţă că există un cer şi în fiecare lucru se vede voinţa lui Dumnezeu şi eu am făcut toate eforturile pentru a mă elibera de păcat. O, cât de mult am studiat cărţile noastre sfinte, cât de mult am luptat, m-am rugat şi am căutat pacea sufletului”. Am încercat să mă mântui prin mine însumi, prin fapte bune ceea ce mi-a fost imposibil.

Eram mândru de religia şi filozofia hindusă, dar filozofia n-a mântuit niciodată pe nimeni. În disperare de cauză, am implorat pe Dumnezeu să-mi arate calea salvării. Ca răspuns la rugăciune am văzut pe Domnul şi El mi-a descoperit ceea ce eram eu însumi”.

Sundar nu s-a îndoit niciodată de realitatea apariţiei Dumnezeirii; aceea vedenie n-a fost o imaginaţie, nici un vis. Căci nu se visează după o baie rece.

Unii au putut s-o pună la îndoială, s-o considere halucinaţie. Pentru el însă a fost o certitudine neclintită. Cu proprii săi ochi a văzut pe Cristos viu, cu propriile sale urechi L-a auzit vorbind în hindustană, limba sa maternă. În momentul acela el a devenit un om nou, o creatură nouă în Isus Cristos. Mai înainte el ura pe Cristos, acum era gata să sufere şi chiar să-şi dea viaţa pentru El. Un duşman al lui Isus a fost schimbat într-un apostol al Evangheliei. „Lucrurile vechi au trecut, iată toate au devenit noi”. Tulburarea inimii sale s-a şters ca un vis.

„Acolo”, va spune el, „Cristos mi-a dat pacea, acea pace care depăşeşte orice înţelegere, nu pentru câteva clipe, ci pentru totdeauna. Nu există cuvinte în limbaj omenesc să descrie bucuria incomparabilă care a umplut inima mea; nu fac decât să mărturisesc realitatea ei: este cerul pe pământ”.

Sundar separa limpede frecventele sale viziuni ce le avea în meditaţie şi contemplare interioară, de această apariţie cu totul neaşteptată a lui Cristos. El a declarat diferenţa absolută între o revelaţie spirituală şi această apariţie. „Eu am văzut în timpul extazelor mele numeroase viziuni, dar pe Isus nu L-am văzut decât o dată”.

Sundar nu s-a fălit niciodată cu această manifestare a lui Cristos ca un subiect de glorie personală. El s-a smerit adânc în inima sa din pricina sentimentelor de nimicnicie şi de revoltă contra lui Isus care-l stăpâniseră în trecut. El urâse pe Cristos, combătuse credinţa creştină, arsese Biblia înaintea tuturor şi cu toate acestea în timp ce era animat de acest spirit de ură,

© Biblioteca Spirituală

fusese cucerit de iubirea care iartă. „Când Cristos mi s-a descoperit, atunci am văzut că eram un păcătos şi că el era Mântuitorul”.

Sundar a cunoscut fundamental întreg harul lui Dumnezeu revelat prin moartea lui Cristos pe cruce şi inutilitatea eforturilor proprii de ajungere la mântuire. Prin aceasta aparţine gândirii apostolului Pavel, gândire înpărtăşită de orice om, pentru care chestiunea păcatului şi iertării prin har este problema centrală a vieţii.

„O revelaţie exterioară nu este esenţială, zice el, cunoaşterea harului lui Dumnezeu este la fel de important chiar şi fără să fie însoţită de miracole. „Fericiţi cei care n-au văzut şi au crezut”. Sundar însă era convins că în situaţia sa personală n-ar fi găsit niciodată mântuirea fără această directă revelaţie. Întocmai ca Toma a fost neîncrezător şi greoi la credinţă, motiv pentru care, spunea el, va fi pe ultimul loc în Împărăţia lui Dumnezeu.

„Aceste mâini, va zice cu umilinţă, au ars Cuvântul lui Dumnezeu şi l-au transformat în cenuşă. Sunt mâinile unui păcătos pe care numai dragostea lui Dumnezeu l-a răscumpărat. Unica bază a iertării mele este crucea lui Isus Cristos, Mântuitorul meu. Faptul de a fi fost un duşman al lui Isus rămâne ca o aşchie în carnea mea, gândul acesta mă smereşte până în pulbere”. Şi pentru că el era atât de sigur de dragostea lui Cristos şi de iertarea Sa, socotea imposibil să se ierte singur.

Parcă îl auzim spunând împreună cu apostolul Pavel: „Eu nu sunt vrednic să fiu numit apostol, pentru că eu am persecutat biserica lui Dumnezeu”, sau încă: „Isus Cristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cei dintâi sunt eu”.

„După convertirea mea, spunea el, am petrecut într-un loc singuratic trei zile în rugăciune, pentru a cere iertare şi a-mi mărturisi păcatul. Eu ziceam lui Dumnezeu: Iartă-mă, căci am fost orb spiritual, de aceea nu înţelegeam Cuvântul Tău. Acolo am primit asigurarea iertării:

„Tu erai orb, acum ţi-am deschis ochii şi vei merge să depui mărturie”.

După aceea comunicasem familiei mele ceea ce văzusem şi că eram creştin. Unii gândiră că înnebunisem, alţii că visasem; când însă au văzut că nu pot să mă clintească, au început să mă persecute; dar toate acestea nu puteau să se compare cu starea nenorocită în care fusesem mai înainte”.

În Tibet „Eu îi voi arăta ceea ce trebuie să sufere pentru Numele Meu” Faptele Apostolilor 9:16

Atunci când predica într-un oraş tibetan numit Rasar, a fost prins într-o zi şi condus la şeful lamalelor. Acuzat de a fi predicat creştinismul, el a fost declarat vinovat şi condamnat la moarte. Un fel de execuţie a unui criminal, fără să fie ucis direct, altfel, se călca legea budistă, consta în aruncarea lui într-un puţ şi a-l lăsa încet să piară în mijlocul osemintelor şi cadravelor putrezite. Sadhu urmat de o mulţime turbulentă şi avidă de un asemenea spectacol, a fost condus la marginea unui puţ adânc de 40 de picioare şi înconjurat cu un zid circular. Cu o mare cheie se deschidea greaua poartă ce astupa gura găurii şi apoi, ca să nu existe nici o posibilitate pentru prizonier să iasă, mai înainte de a-l arunca în groapă, i se frânse braţul stâng. Cele două porţi, aceea a zidului împrejmuitor şi aceea a puţului, au fost închise cu grijă şi Sadhu a fost părăsit în întunericul acestui oribil mormânt, al cărui miros greţos îi întorcea maţele.

„Am rămas trei zile fără să mănânc şi să beau, iar suferinţele pricinuite de frângerea braţului erau crâncene, însă în fundul acestei închisori, am făcut cunoştinţă cu o pace şi o bucurie inefabilă, căci prezenţa Mântuitorului îmi schimbă infernul acela cu cerul însuşi. Gândeam că Dumnezeu mă va lua la El”.

A treia zi însă Sundar auzi o cheie învârtindu-se în broască şi o undă de aer proaspăt pătrunse până la el. O voce îi porunci să apuce coarda care îi fusese lăsată. Apoi el se simţi uşor dar cu tărie ridicat şi scos afară din puţ. Se întunecase şi el n-a putut recunoaşte pe salvator, pe care-l luă drept un soldat tibetan venit să-l ducă la un nou supliciu. Greul capac a fost pus la loc şi încuiat cu cheia cea mare. Când Sadhu sări peste zidul împrejmuitor nu văzu pe nimeni. El aşteptă în zadar şi simţi că o viaţă nouă îl cuprindea, iar durerea braţului dispăruse cu

© Biblioteca Spirituală

desăvârşire. Tot ceea ce a putut face a fost să mulţumească lui Dumnezeu pentru miraculoasa sa scăpare. Oare nu-şi trimitea Dumnezeu îngerul după vechile promisiuni ale Cuvântului Său?

Sadhu reintră în Rasar şi în ziua următoare reîncepu să predice pe străzile oraşului. Când locuitorii îl văzură viu înaintea lor pe acela pe care îl credeau mort, au rămas stupefiaţi. Extraordinara veste a fost iute raportată la Lama care gândi că un trădător l-a eliberat pe condamnat. El porunci ca Sundar să fie adus la el, care la rându-i povesti ceea ce se întâmplase. Unul dintre ei a fost trimis să verifice dacă puţul era încuiat. Totul era în perfectă ordine. Singura cheie care exista se găsea ca de obicei legată la centura lamalei. Acesta nu se mai simţea în largul lui şi-i ceru lui Sundar să-i arate braţul. El îl întinse fără greutate şi-şi aminti că la ieşirea din puţ Salvatorul său îi pusese mâna pe braţ şi că fusese vindecat. Atunci Lama îi zise: „Dumnezeul tău este un Dumnezeu puternic, El te-a ajutat şi noi nu mai vrem să-ţi facem vreun rău; pleacă din locurile noastre ca blestemul să nu ne lovească".

Oare nu credem că citim Faptele apostolilor şi auzim pe Sadhu spunând întocmai ca Petru, scăpat din închisoare: „Acum văd cu adevărat că Domnul a trimes pe îngerul Său, şi m-a scăpat din mâna lui Irod şi de la tot ce aştepta poporul iudeu".

Învăţături, viziuni, contactul cu alte ţari şi cu biserica.

„Dacă toţi cei ce lucrează la mărirea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ, ar aparţine exclusiv lui Cristos, spune Sundar, de mult timp lumea întreagă ar fi devenit creştină. Şi trebuie să mărturisesc, în timp ce necreştinii, care caută adevărul, sunt gata să sufere pentru a-l găsi, biserica creştină în cea mai mare parte nu şi-a făcut datoria".

În iulie s-a îmbarcat pentru Australia. Un uragan, în timpul traversării oceanului i-a sugerat imaginea următoare: „În fiecare dimineaţă am primit ştiri proaspete. Într-o zi s-a produs o bruscă tăcere şi oprire! Am întrebat care să fie cauza şi mi s-a răspuns că furtuna, adică perturbările atmosferice, împiedică telegrafia fără fir să recepţioneze mesaje. La fel câteodată din cauza păcatului, atmosfera spirituală este tulburată şi contactul nostru cu Dumnezeu este întrerupt. Această furtună nu poate să înceteze de la sine, Singurul Care calmează este Isus. El poate cu autoritate să poruncească vântului şi mării să se domolească. Când totul în interior este calm, atunci îi auzim vocea şi avem bucuria prezenţei Lui în inimă".

Sidney, Melbourne, Perth, Adelaide, Freemantle au primit vizita lui Sadhu. Pretutindeni şi mereu, influenţa sa binefăcătoare unea între ele diversele comunităţi creştine. „De care biserică aparţineţi?" l-au întrebat adesea. „Nici uneia, le răspundea el, eu aparţin lui Cristos, ceea ce îmi ajunge şi într-un sens larg aparţin tuturor bisericilor unde se găsesc adevăraţii creştini".

„Eu nu cred în uniunile obţinute prin mijloace omeneşti; unirea exterioară n-are nici o importanţă. Singuri cei care sunt legaţi prin Cristos, care sunt una cu El, vor fi uniţi în Cer. Cum oare vor putea sta împreună, pentru veşnicie, în cer, acei creştini care nu pot să trăiască în armonie anii scurţi ai vieţii lor pământeşti?"

„Pe malurile Iordanului, a spus în continuare, am privit apa proaspătă şi dulce care se revarsă continuu în Marea Moartă şi care rămâne moartă pentru că ea opreşte această apă vie, fără să-i dea drumul mai departe. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu bisericile moarte, cu creştinii morţi, pentru că aceştia păstrează pentru ei apa vie pe: care o dă Isus. Nu fiţi asemenea Mării Moarte. Faceţi parte şi altora din binecuvântările pe care le-aţi primit. Întrebuinţaţi darurile voastre, învăţătura voastră, serviciului pentru Cristos, atunci veţi primi binecuvântări totdeauna mai mari. Eu am făcut experienţa că dacă am făcut ceva pentru Cristos, am primit în schimb de o mie de ori mai mult. Fiţi gata să lucraţi pentru Mântuitorul vostru şi să ajutaţi pe aproapele vostru".

„Revenirea Lui este aproape: putem chiar să deosebim semnele timpului. Mai înainte de asta însă, omenirea va trece prin mari suferinţe. Războiul (1914-1918) n-a fost decât o pedeapsă slabă. O mare nenorocire va fi peste lumea întreagă şi în special peste Europa". Aceste cuvinte au fost pronunţate de Sadhu, în Elveţia, în 1922.

Teologii, anticipat reţinuţi de o anumită rezervă faţă de el, au fost câştigaţi de la prima întâlnire. Oameni indiferenţi sau ostili creştinismului, au fost schimbaţi prin puterea

© Biblioteca Spirituală

personalităţii sale.

În Anglia, un profesor agnostic i-a zis: „Ceea ce m-a convertit nu este predica, ci însăşi persoana dumneavoastră. Sunteţi atât de asemănător lui Cristos, în atitudine şi în spirit, că dv. un hindus sunteţi un martor viu al Persoanei Mântuitorului”.

Mii şi mii de inimi din Europa, erau atinse prin predica sa. Pretutindeni el lăsă o impresie de neşters, un stimulent pentru o viaţă creştină reînnoită.

Din Elveţia, Sadhu merse în Germania, apoi vizită Suedia unde a fost oaspetele episcopului Soederblom, apoi în Norvegia, Danemarca, Olanda, vorbind în toate marile oraşe. În câteva localităţi auditoriul imens îi aducea aminte de adunările bisericii siriene din India.

Invitaţiile stăruitoare făcute din Finlanda, Rusia, Grecia, România, Serbia, Italia, Portugalia, America, Noua Zeelandă şi alte câteva ţări le-a refuzat. (aici aveţi dovada că Sundar Singh nu a vizitat niciodată România şi a făcut profeţii despre ea cum susţin unii mincinoşi)

Un prieten l-a întrebat dacă nu este mândru de a fi celebru şi de a primi mari onoruri. El îi răspunse: „Când Isus a intrat în Ierusalim, poporul şi-a aşezat veşmintele pe drum şi mergea pe un asin, dar picioarele Sale nu atingeau drumul împodobit în onoarea Lui; cel ce a mers pe veşminte şi pe ramuri a fost asinul şi ar fi fost foarte nesăbuit să se mândrească cu aceasta. Aceeaşi nesăbuire ar fi şi pentru cei ce vestesc pe Cristos oamenilor, dacă ar reţine pentru dânşii onoarea ce nu se cuvine decât lui Dumnezeu”.

În Europa Sadhu n-a căutat să placă auditorilor săi: „Când mă gândesc la atâţia creştini cu numele, mă întristez. Ei ştiu foarte multe lucruri despre Isus Cristos, dar nu-L cunosc pe El. Mulţi nu-L cunosc decât prin teologie sau din punct de vedere istoric însă n-au deloc timp să stea cu El”.

Sadhu n-a ezitat să-şi exprime dezamăgirea cu privire la lipsa de creştinism a Europei şi să vorbească sever despre goana după bani, căutarea plăcerilor, bunul trai, luxul, indiferenţa religioasă, a celor mai mulţi. În Elveţia latină a adăugat printre altele: „Ceea ce vreau să vă spun nu vă va plăcea însă trebuie să mă supun conştiinţei şi să vă expun mesajul pe care l-am primit. Văzând dragostea faţă de Dumnezeu în inima celor ce au adus Evanghelia în India, gândeam că locuitorii pământurilor voastre sunt oameni admirabili. Călătorind însă printre voi, am găsit lucrurile altfel. Este adevărat, am întâlnit slujitori sinceri ai lui Cristos. Cei mai nobili creştini se găsesc în Europa şi în America, ca şi în India şi eu doresc să mă aşez la picioarele lor. Un mare număr însă nu sunt creştini decât cu numele. Şi stau să compar pe locuitorii ţărilor păgâne cu cei ai ţărilor aşa-zise creştine: unii sunt păgâni fiindcă adoră idolii făcuţi de mâini omeneşti, ceilalţi cu o idolatrie mult mai rea, ei se adoră pe sine. M-am convins că nici o parte din Europa nu poate cu adevărat să fie numită creştină şi că nu există decât „creştini individuali”.

„În India mi se zicea adeseori: dv. numiţi ţările europene, ţări creştine? În acelaşi timp Cristos a zis: să vă iubiţi unii pe alţii şi tocmai în aceste ţări popoarele se războiesc cumplit. Aşadar nu creştinismul este falimentar în Europa, ci cea mai mare parte dintre creştini, pentru că ei nu au înţeles creştinismul. Nu pe Cristos să-L dezaprobăm ci pe aceia care numindu-se singuri ucenici ai Lui, nu vor să-L urmeze ca Mântuitor”.

Arhiepiscopului din Upsala i-a spus: „Oamenii numesc păgâni pe cei din India. Cum, mama mea a fost păgână? Dacă ea mai trăia ar fi fost cu siguranţă o creştină. Şi chiar când a ţinut de religia strămoşească, ea era atât de religioasă, că vorba de păgână mă face să surâd. Ea se ruga, slujea şi iubea pe Dumnezeu mult mai profund decât un mare număr de creştini. Atât cât mi-am putut da seama, există în India mult mai mulţi oameni decât în Europa care duc o viaţă religioasă, cu toate că nu cunosc pe Isus Cristos. Ei trăiesc cu lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o. Aici în Europa, dv. aveţi pe Soarele Justiţiei, însă unde sunt cei care se sinchisesc de El? Creştinii au primit un dar fără putinţă de preţuire: Isus Cristos. Şi în acelaşi timp mulţi dintre aceştia nu vor să renunţe la viaţa lor mondenă, ca să-L găsească. Inima şi mâinile lor sunt încărcate cu lucrurile pământeşti.

Vă gândiţi să satisfaceţi toate poftele inimii voastre. Aţi descoperit ştiinţa şi filosofia. Aţi învăţat să vă serviţi de electricitate şi să zburaţi în aer. Ei, hinduşii care n-au primit comoara Evangheliei, caută cu zbucium adevărul timp de ani întregi şi cu preţul unor mari suferinţe. Ei

© Biblioteca Spirituală

sunt gata să părăsească lumea şi să renunţe la sine, numai să primească pacea. Voi însă, creştinii de aici, numai după zece minute de rugăciune, în căutarea lui Dumnezeu, vă simţiţi deja obosiţi".

Amara decepţie ce o simţea acest trimis al dragostei divine, a făcut dintr-însul un profet al judecăţilor lui Dumnezeu! „Popoarele occidentale care au primit atâtea binecuvântări de la creştinism, le-au pierdut pentru că şi-au pus încrederea în lucrurile materiale şi în tot ce poate oferi lumea. Iată pentru ce în Ziua Judecăţii, păgânii care n-au auzit vorbindu-se de Cristos vor fi trataţi mai puţin aspru, decât locuitorii acestor ţinuturi care au auzit buna-vestire şi au aruncat-o. Timpul este aproape când Cristos va reveni şi când va spune: pentru că voi nu M-aţi cunoscut, nici Eu nu vă cunosc". Atunci când Îl veţi vedea în toată slava Sa, vă veţi lamenta din pricina necredinţei voastre şi de a vă fi lăsat întorşi de la El de către cei necredincioşi, de intelectualii îngâmfaţi care neagă Divinitatea. Atunci va fi prea târziu să vă mai pocăiţi. Acum este ocazia oferită vouă. Şi poate că în acea zi Îl veţi mai auzi zicându-vă: „Un om a venit la voi dintr-o ţară păgână, el M-a mărturisit experimentând puterea Mea şi cu toate acestea n-aţi vrut să veniţi la Mine".

Sadhu vedea că într-o largă măsură europenii respinseseră mesajul lui Cristos; prinşi cum erau într-o muncă necurmată în urmărirea bunurilor pământeşti, ei n-aveau nici timp şi nici dorinţa să se apropie de Dumnezeu, să găsească viaţa adevărată.

Sadhu părăsi Europa cu hotărârea fermă de a nu mai reveni aici niciodată: „Este pentru prima şi ultima oară când mă auziţi" a spus-o el de mai multe ori ascultătorilor săi.

De acum înainte el se va întoarce la poporul său şi va relua periculoasele călătorii în Tibet, fericit să se jertfească pentru vestirea dragostei nestrămutate a Aceluia Care a venit să caute şi să mântuiască pe cei pierduţi.

Este interesant să mai cunoaştem impresiile a doi hinduşi necreştini, care cunosc Occidentul: Rabindanath Tagore şi Gandi. Primul a declarat: „Voi (occidentalii) nu puteţi predica creştinismul înainte de a deveni asemenea lui Cristos. Când veţi fi astfel, nu veţi mai predica creştinismul ci dragostea lui Dumnezeu pe care ne-o descoperă El".

Gandi răspunse celor care-l întrebară la Lausanne ce trebuia să întreprindă pentru ca şi creştinismul să devină o forţă în India: „Trebuie ca voi, misionarii, să trăiţi cum a trăit Cristos. Creştinismul este bun, însă foarte mulţi creştini sunt răi".

Sadhu, vorbind despre aceşti doi bărbaţi pe care îi cunoştea personal, a spus: „Tagore şi Gandi ar fi devenit probabil creştini, dacă ei n-ar fi vizitat Europa. În India nu ducem lipsă nici de religie, nici de şcoli teologice sau filozofice, dar ceea ce lipseşte în viaţa şi conduita lor este Cristos. India nu ştie ce să facă cu misionarii care nu văd în Cristos decât un Mare Maestru şi nu cred în Divinitatea Lui. Pe aceştia păstraţi-i la voi şi nu vă lăsaţi rătăciţi de modernism şi de critica biblică".

Dacă Sadhu nu este un inamic al învăţăturii biblice, apoi s-a ridicat cu energie contra acelora care vor să-i dea primul loc şi contra intelectualismului religios. El nu este primul care a descoperit că: „lucrurile acestea sunt ascunse înţelepţilor şi învăţaţilor dar descoperite pruncilor".

Inima este mai presus de raţiune.

Natura era, de asemenea, pentru el o carte deschisă, scrisă de Duhul Sfânt într-un limbaj spiritual. Elementele: apa, focul, norii, râurile, munţii, arborii, plantele, animalele, ca şi scenele diferite ale vieţii omeneşti sunt tot atâtea parabole, ilustraţii, imagini care însufleţesc predica sa. În obositoarea lui viaţă, el găsea o mare odihnă să contemple natura şi să descopere pretutindeni noi învăţături. Acolo a citit, scrise cu litere mari, după expresia sa, operele Creatorului. Cerurile arată gloria lui Dumnezeu şi întinderea lor fără sfârşit, lucrul mâinilor Lui.

„Toate miracolele exterioare, chiar şi izbăvirile cele mai inexplicabile sunt de ordin inferior în comparaţie cu mântuirea unui suflet care prin naşterea din nou a trecut din moarte la viaţă". Ceea ce depăşeşte toată priceperea este cum se face că un biet suflet păcătos, murdar, mizerabil, fără odihnă, primeşte iertarea, descătuşarea şi pacea. Aici se află miracolul central al creştinismului. Dacă un om a trăit aceasta nu se mai miră de nimic. El ştie că totul este cu putinţă

© Biblioteca Spirituală

lui Dumnezeu”.

Vorbind de salvarea sa din puţul de la Razar, Sundar a zis: „Poate că un înger era cel care m-a eliberat sau chiar Isus Însuşi, însă cel mai mare miracol în acelaşi timp a fost pacea care mi-a umplut inima pe durata celor trei zile petrecute în această groapă oribilă. Ea a făcut din închisoarea mea un cer veritabil, în unele momente prezenţa lui Cristos era strălucitoare ca soarele la amiază şi acest sentiment s-a înălţat uneori până la o triumfătoare bucurie. Nici o îndoială n-a putut să-mi străbată sufletul”.

„Acesta pace dinăuntru este imposibil de descris. Eu nu găsesc cuvinte să o exprim. Este pacea care depăşeşte orice pricepere, despre care vorbeşte apostolul Pavel”.

„Inima mea este ca marea: la suprafaţă pot să bântuie furtuni şi să se înalţe talazuri. În străfunduri însă domneşte o pace inalterabilă. Inima noastră a fost creată să primească această pace. Iată pentru ce ea nu poate fi liniştită mai înainte de a fi găsit-o”.

Odată am ridicat o piatră mare ce acoperea nenumărate insecte. Îndată ce dădură de lumină, ele fugeau îngrozite în toate părţile, pradă unei agitaţii neaşteptate. Punând piatra la loc ele se liniştiră. Când Soarele Neprihănirii Se va ridica pentru voi, aceia care trăiesc în întunericul păcatului vor privi, scoase la lumină, greşelile pe care le-au săvârşit în ascuns. Căci nu există vreun secret ce nu va fi descoperit şi nici un ascunziş necunoscut”.

„Tu nu eşti departe de Împărăţia cerurilor, a spus Isus unui om. El trebuie să fi fost încântat că a auzit acest cuvânt adresat lui faţă de toţi. Totuşi ar fi trebuit să se întristeze cunoscând că nu poate intra în Împărăţia cerurilor căci a fi aproape de ea nu înseamnă mare lucru. Gândiţi-vă la fecioarele înţelepte şi la cele neînţelepte. Acestea din urmă stăteau la poarta sălii de nuntă, dar nu puteau să intre acolo. A fi aproape mântuit, este tot una cu a fi pierdut!

Într-o junglă deasă din statul Butham, se vânează tigrii. Vânătorii au cu ei cheia unui refugiu construit anume ca să le servească de adăpost în caz de pericol. Într-o zi unul din vânători luă puşca şi plecă la vânat. Zărind un tigru, îl ochi, trase dar greşi ţinta. Animalul începu numaidecât să-l urmărască. Omul crezând că poate să ajungă în coliba salvatoare, aruncă puşca. Pe pragul refugiului căută cheia, dar o uitase acasă. Atunci tigrul sări asupra-i şi-l sfâşie. Între colibă şi vânător nu mai era decât grosimea uşii. Cu toate acestea omul şi-a pierdut viaţa datorită lipsei de grijă. Şi oricât de departe sau aproape de cabană ar fi fost, tot ar fi murit. Nefiind departe de Împărăţia cerurilor mulţi dintre semeni îşi neglijează „cheia” care este pocăinţa şi rugăciunea stăruitoare”.

„Există pericolul de a pierde darurile şi binecuvântările ce le-am primit. Dacă n-ar fi aşa, Domnul nu ne-ar fi adresat acest avertisment: „Eu vin curând. Tu păstrează bine ceea ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa „. Iată pentru ce este spus: „Vegheaţi şi rugaţi-vă”.

Dumnezeu este dragoste. El ne dă prilejul pocăinţei, dacă dispreţuim prilejul, nu vom avea un altul după moarte. Cristos n-ar fi coborât pe pământ, dacă ne-ar fi fost oferită o şansă să fim mântuiţi mai târziu. El ar fi rămas în ceruri”.

Sadhu a insistat de nenumărate ori asupra imposibilităţii cuiva de a se mântui prin propriile-i puteri. Nici un efort personal, nici o faptă bună nu poate să obţină harul iertării. Justificarea şi pacea sufletului sunt din partea îndurării lui Dumnezeu daruri nemeritate, pe care trebuie să le primim pur şi simplu prin rugăciune în umilinţă, pocăinţă şi credinţă.

Iertarea păcatelor nu este însă mântuirea completă. Nu ajunge numai să tai crengile unui copac ca să-l distrugi. Ci trebuie să-l smulgi din rădăcină şi tot pământul din jurul lui să fie curăţat. Mântuirea implică transformarea generală a fiinţei noastre; este o totală naştere din nou. Altfel se poate întâmpla ca după ce am căpătat iertarea, totuşi să murim în păcate. De aceea mai mult ca orice, lucrul esenţial este de a fi smulşi de sub stăpânirea păcatului. Isus Cristos n-a venit numai să ne ierte, ci să ne şi elibereze”.

„O tânără fată strica în fiecare zi în camera ei pânza unui păianjen. Draga mea, i s-a zis, la nimic nu-ţi foloseşte îndepărtarea acestor aţe care mereu se refac! Dacă omori păianjenul, nu vei mai vedea pânza la loc. Tot aşa nu ajunge ca păcatele noastre zilnice să fie fără încetare iertate, ci trebuie să omoram în noi pe omul cel vechi, care le comite. Foarte mulţi dintre credincioşi se înşală crezând că este suficient să fie iertate păcatele lor, pentru ca să fie mântuiţi. Cât timp

© Biblioteca Spirituală

însăşi natura lor vinovată n-a fost transformată, ei sunt pierduţi.

Scopul ultim al întrupării Dragostei divine este să facă pe om asemenea Fiului lui Dumnezeu. „Fiţi desăvârşiţi cum Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârşit”. A crede în Cristos este a te îmbrăca în Cristos, a deveni una cu El, a trăi viaţa Lui. Există unele insecte, a căror culoare şi formă seamănă până într-atât cu frunzele arborilor pe care trăiesc şi cu care se hrănesc, că te poţi înşela asupra lor. În acelaşi timp aceia care trăiesc legaţi de Isus Cristos, sunt transformaţi după chipul şi asemănarea Lui”.

„Satan seamănă îndoială în inima copiilor lui Dumnezeu, dar prin grija Celui de Sus, cel neprihănit scapă de sub această influenţă. Ascultaţi următoarea povestire:

„Cât timp un om se află pe pământ, nu înţelege gloria supremei fericiri cereşti, care este destinul său nemuritor. Acesta este ca puiul din găoace care nu poate să-şi închipuie frumuseţea lumii în care va intra. Dacă declară că nu este nimic în afară de coaja sa, mama lui i-ar răspunde: „Ce vorbeşti? Afară sunt câmpii, munţi, un cer albastru”. El nevăzând nimic nu poate să creadă. Când însă găoacea se va sfărâma, va vedea că mama sa a avut dreptate. Acelaşi lucru se întâmplă cu noi care nu putem deosebi nici cerul nici infernul. Când se va sfărâma însă învelişul nostru de lut, ceea ce ne este invizibil va deveni vizibil”.

„Totuşi unele lucruri ne permit să întrezărim viitoarea noastră stare. Întocmai cum puişorul are ochi şi aripioare, de care numai când va putea ieşi din coajă se va folosi, la fel în noi se află dorinţe şi aspiraţii, care nu vor fi împlinite în viaţa de aici. Trebuie deci să existe o viaţă viitoare unde acestea se vor realiza. Şi există viaţa cea veşnică. Însă cum pasărea trebuie să fie ţinută la cald pe durata aflării sale în găoace, la fel cât timp noi suntem pe lume trebuie ca prezenţa şi focul Duhului Sfânt să ne acopere şi să ne înfierbânte”.

Comuniunea cu Dumnezeu în izolare era dorinţa profundă a lui Sundar, însă el se simţea din ce în ce mai constrâns să iasă din singurătate şi să intre în serviciul fraţilor săi din mijlocul lumii zgomotoase. El vedea marea sarcină pe care creştinii trebuiau să o împlinească pe durata scurtei lor vieţi pământeşti. Deşi ştia că va fi izgonit după propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, socotea, totuşi, de datoria sa să vorbească urechilor închise şi inimilor împietrite şi era gata, dacă trebuia, să pecetluiască mărturia cu suferinţa, persecuţia, închisoarea, torturile şi chiar moartea.

„Ce dar deosebit este să fii un martor al lui Cristos, avantaj pe care îngerii nu-l au pentru că nepăcătuind vreodată, ei nu cunosc mântuirea şi nu pot astfel mărturisi despre puterea răscumpărătoare a lui Cristos. Numai păcătoşii mântuiţi prin har pot să aducă Vestea cea Bună! O, câtă dragoste ne-a arătat Dumnezeu refuzând această onoare îngerilor şi dându-ne-o nouă” spune el.

Pentru Sadhu, atunci când trăia cu Domnul, viaţa din ceruri a început de pe pământ:

„Cerul, spunea el, nu constă numai dintr-o promisiune de supremă fericire viitoare, ci şi într-o posesiune prezentă. Cel ne care crede în Mine, a spus Isus, are viaţa veşnică. Pentru a fi într-o zi cu Cristos în lumea de dincolo, trebuie să fi trăit cu El pe pământ”.

„Dacă Cristos ar fi rămas în slava cerurilor, noi am fi fost pierduţi. Dacă suntem egoişti şi trăim comod fără să ne ocupăm de alţii, n-am înţeles exemplul Lui. Cei mai mulţi ocărăsc pe aceia care îşi dau sănătatea, puterea, averea, pentru semeni şi-i numesc nebuni. Totuşi aceştia sunt cei care contribuie la salvarea sufletelor. Nimeni să nu gândească vreodată că ceea ce a dat este puţin lucru, oricât de infim ar fi acesta; ceea ce Cristos pretinde este credincioşia noastră în cele mai mici detalii şi în cele mai mici servicii”.

„Ca să fii un martor al lui Cristos nu este nevoie să fii un predicator elocvent. Unul ca acesta nu este totdeauna un martor. Nimeni însă, fie el bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, lucrător sau patron, dascăl sau elev, om de afaceri sau preot, nu poate să se numească creştin adevărat dacă el nu depune mărturie pentru Isus. Nu este nevoie să le predice de pe înălţimea amvonului sau la răspântii, să ai o şcoală biblică, o şcoală de duminică sau o adunare creştină. Aceştea nu sunt decât nişte forme. Ci, la birou ca şi la magazin, în viaţa de familie ca şi în societate, prin viaţa curată, caracterul integru, sinceritatea cuvântului, entuziasmul credinţei, bogăţia dragostei, toţi creştinii să fie martori ai Mântuitorului”.

© Biblioteca Spirituală

"Daţi şi vi se va da. Împărtăşirea intimă cu Dumnezeu nu cere nici o calitate excepţională şi nu pretinde să renunţam la datoriile noastre. Ea se dezvoltă în slujba dragostei pentru alţii şi se stinge dacă urmărim numai satisfacţia noastră. Un misticism care se limitează numai la o pură întâmplare, omoară adevărata comuniune cu Dumnezeu. În ceruri ne vom bucura fără capăt, dar aici pe pământ nu dispunem decât de puţin timp ca să slujim pe semeni. Iată pentru ce noi trebuie să sesizam această unică ocazie".

Sadhu ilustra această dăruire de sine printr-o serie de pilde:

„Peştii cufundaţi în adâncimile oceanului pierd unele din facultăţile lor. În Tibet am văzut un călugăr budist stând de 5-6 ani într-o groapă. Mai înainte el avea vederea normală, dar din ce în ce ochii îi slăbiră şi sihastrul deveni orb. Struţul n-are putere să zboare pentru că nu şi-a întrebuinţat aripile. La fel se întâmplă cu noi. Dacă nu întrebuinţăm darurile pe care le-am primit de la Dumnezeu pentru slava Lui, riscăm să le pierdem pentru totdeauna".

„Pentru foarte mulţi credincioşi pare uşor, din dragoste pentru Cristos să mori ca martir, dar Cristos are trebuinţă de martori care zilnic să se ofere ca un viu sacrificiu spre mântuirea semenilor".

„Suferinţa este drumul care duce la comunicarea cu Dumnezeu. Crucea este întocmai ca nuca: coaja are gust amar, însă miezul excelent. Se poate întâmpla ca într-un cutremur de pământ izvoare de apă proaspătă să ţâşnească din solul uscat şi steril, fertilizând locurile acelea. Tot aşa şi suferinţa poate să facă să apară un izvor de viaţă într-o inimă omenească depărtată încă de Dumnezeu".

„Într-o zi un om zări un vierme de mătase luptându-se să iasă din gogoaşa sa. El voi să-l ajute să se elibereze. Insecta făcu după aceea câteva mişcări, dar după câteva clipe era moartă. Omul nu-l ajutase ci îi împiedică creşterea".

„Un altul se găsea în aceeaşi împrejurare, însă nu a făcut nimic să ajute viermele de mătase ştiind că din acesta luptă insecta va ieşi mai puternică pentru viaţa cea nouă. La fel şi noi, suferinţele şi nenorocirile ne pregătesc pentru gloria veşnică".

„Nimic nu este comparabil în Cer şi pe pământ cu crucea lui Isus. Prin ea, Dumnezeu Şi-a arătat dragostea faţă de omenire. Noi am fi rămas mereu neştiutori fără această jertfă. Dumnezeu doreşte ca toţi copiii Săi, la rândul lor, să poarte această grea şi dulce povară. Este singurul mijloc prin care dragostea noastră poate să se manifeste pentru Dumnezeu şi pentru oameni. Gândiţi-vă la cuvintele lui Isus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze".

„În natură există lucruri frumoase, de exemplu: păsări şi flori. Însă ca să găseşti perle, trebuie să cobori în adâncul mării. Tot astfel, dacă dorim să avem perle spirituale, trebuie să ne cufundăm în adâncimile tainice ale contemplării şi rugăciunii".

„Cele mai mari taine ale vieţii creştine, precum întruparea lui Isus Cristos, divinitatea Lui, moartea Lui pe cruce, învierea, înălţarea glorioasă la Cer, prezenţa Lui necurmată în inimile credincioşilor, nu pot să fie dezvăluite printr-o operă intelectuală sau studiu teologic al Scripturii, ci sunt revelate prin spirit aceluia care în meditaţii aşteaptă lumină de la Dumnezeu".

„Noi descoperim foarte multe lucruri despre Isus în Biblie, însă pentru a învăţa să-L cunoaştem, trebuie să consacram timp rugăciunii. Dacă vă retrageţi în singurătate cu Dumnezeu, acolo veţi auzi vocea Aceluia Care Singur poate să vă ajute. Dacă citiţi din Cuvântul Lui şi vă rugaţi fie numai o jumătate de oră pe zi, El vi se va descoperi; voi Îl veţi întâlni personal şi El vă va da putere, pace, bucurie. Oamenii de rugăciune vorbesc lui Dumnezeu cum un om vorbeşte amicului său".

Pentru a sublinia această necesitate, Sadhu a comparat-o cu respiraţia: „În rugăciune sufletul se deschide pentru Duhul Sfânt; Dumnezeu trimite atunci în suflet ca un suflu şi el devine un suflet viu. Acela care încetează să respire în rugăciune este mort spiritual".

„Timp de doi sau trei ani după ce am venit la credinţă, aveam obiceiul să solicit graţii particulare. Acum cer cu stăruinţă chiar pe Dumnezeu Însuşi".

„Presupuneţi că există un pom încărcat cu fructe. Dacă poftiţi să mâncaţi, sunteţi obligaţi

© Biblioteca Spirituală

să le cumpăraţi de la propietar sau să-l rugaţi să vi le dăruiască. Mergând la el în fiecare zi, îi cereţi una sau două fructe. Dar dacă vă e posibil să dobândiţi pomul însuşi, toate fructele vă vor aparţine. La fel, dacă aveţi pe Dumnezeu, bunurile cerurilor şi ale pământului, vor fi ale voastre. Iată pentru ce nu trebuie să căutaţi bunurile ci pe însuşi împărţitorul lor. Dacă posedaţi Izvorul Vieţii, veţi avea toate lucrurile".

Sadhu respingea cu energie ideea că prin rugăciune putem să schimbăm planurile lui Dumnezeu. Ea nu este un mijloc să câştigăm pe Dumnezeu pentru cauza noastră, ci ea ne învaţă să cunoaştem voia Lui. Este posibil ca voinţa Divinităţii să fie contrară cu a noastră şi să ne aducă suferinţe, nevoi materiale sau boală. Consolarea noastră este să spunem întodeauna: „Facă-se voia Ta!" Pentru creştini aceasta este prima rugăciune. Acela care şi-a potrivit viaţa după voia lui Dumnezeu, a găsit plinătea păcii şi bucuriei. Oricare ar fi vederile lui Dumnezeu, El lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe El. Când am realizat aceasta, murmurul şi teama dispar ca prin minune.

„Pentru a găsi pe Dumnezeu trebuie să se facă tăcere. În agitaţia şi febra vieţii cotidiene, El tace. Pentru a primi marile binecuvântări ale Duhului Sfânt, este necesară o pregătire. Apostolii au aşteptat zece zile botezul la Rusalii".

Dojana pe care Sadhu o face creştinilor este că sunt prea absorbiţi de munca lor şi că neglijează rugăciunea.

„Un cerşetor mergea regulat la un om pios. El primea hrana cerută după care pleca bucuros. Într-o zi, mâncarea nefiind încă gata, omul lui Dumnezeu rugă pe nevoiaş să aştepte câteva momente. Ei începură să vorbească despre credinţă şi mântuire şi cerşetorul înţelese. Într-o jumătate de oră viaţa sa fusese transformată. El întrebă pe credincios pentru ce nu-i spusese mai devreme despre mântuire. Altădată nu veneai decât să ceri de pomană şi plecai numaidecât; de astă dată însă ai rămas lângă mine şi te-am putut învăţa".

Comentând textul: N-aţi putut să vegheaţi o oră cu Mine? Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu cădeţi în ispită", Sundar a spus: „Pentru ce Domnul adresase acest avertisment lui Petru? Pentru că dacă Petru ar fi fost în rugăciune în acel moment, el nu s-ar fi lepădat de Învăţătorul său câteva ore mai târziu".

Aşadar, întocmai ca apostolul Pavel, Sadhu avea viziuni şi revelaţii din partea Domnului. El a fost răpit până la al treilea cer, urcat până în paradis, unde a auzit cuvinte care nu pot fi exprimate şi care nu sunt permise unui om ca să le rostească…

„Eu înţeleg ce a vrut Pavel să spună: „dacă am fost în trup sau fără trup nu ştiu". Atunci când m-am găsit şi eu în acest loc, impresia îmi era că aveam un corp obişnuit, însă făcut din lumină. Când am vrut să-l ating nu l-am simţit. Aceasta este ceea ce Pavel numeşte „corp spiritual". În ceruri nu se va vedea cu ochii cărnii, ci cu ochi spirituali şi mi s-a zis că oamenii vor vedea la fel, când va fi lepădat corpul lor muritor".

„Faţa Lui, aşa cum am văzut-o în timpul extazului, seamănă foarte mult cu aceea pe care am privit-o în momentul convertirii mele. Cicatricele Lui nu sunt urâte la vedere, ele sunt strălucitoare şi frumoase. Barba şi părul Lui sunt ca aurul, iradiind lumină. Chipul Lui este întocmai ca soarele însă nu orbeşte privirile. Este un obraz adorabil, mereu surâzător, un surâs iluminat de dragoste şi nu inspiră vreo teamă. De jur împrejurul tronului până în profunzimea infinitului, se găseşte mulţimea de fiinţe glorificate. Unii sunt sfinţi, alţii îngeri. Deosebirea este fără importanţă, mi s-a spus, căci toţi sunt una şi par să fie fraţi mai tineri ai lui Cristos. Cu toţii sunt în slavă, însă slava lui Cristos o depăşeşte infinit pe a lor. Veşmintele acestora sunt făcute dintr-o lumină dulce, colorată în nuanţe infinit mai variate decât acele ale pământului. Lumea noastră n-are nicăieri ceva asemănător, nici diamante, nici pietre preţioase. Când aceste fiinţe vorbesc, într-o clipită gândurile lor pătrund în inimi. Astfel se întâmplă uneori să se cunoască gândirea unei fiinţe mai înainte ca ea să vorbească. Eu n-am avut nevoie să învăţ limbajul lumilor de dincolo. Când părăsim trupul nostru şi pătrundem în lumea spirituală, noi vorbim acest limbaj tot atât de uşor precum un copil nou-născut începe să respire la naştere".

„În cursul acestor viziuni am avut conversaţii miraculoase. Într-aceasta constă veritabila comuniune a sfinţilor. Noi am vorbit lucruri spirituale şi probleme a căror soluţii nu se cunosc

© Biblioteca Spirituală

aici pe pământ. Glorioasa societate a aleşilor lui Dumnezeu le rezolvă cu uşurinţă. Acolo există lucruri pe care am putut să le văd şi să le aud, să le pricep cu claritate în spiritul meu, dar pe care nu le pot exprima, căci şi-ar pierde frumuseţea; însă şi amintirea perfectă a acestor lucruri este veşnic cu mine".

În timp ce aici pe pământ oamenii se plictisesc după câteva ore de repaus şi de pace completă, în această lume spirituală niciodată nu te simţi obosit sau să doreşti altceva în schimb. Ceea ce m-a izbit, mai mult, este că aici m-am simţit în largul meu şi pe deplin fericit: nimic nu mă apăsa. Când două persoane vor să se regăsească, oricare ar fi distanţa care îi separă, ajunge fulgerul unui gând ca să-i unească. Acela care a stat în aceste locuri fie şi numai o secundă, gândeşte: aici mi-am lăsat inima; aici am găsit mulţumirea absolută, aici nu există nici suferinţă, nici povară, ci dragoste, valuri de dragoste, bucurie perfectă. Şi aşa este pentru vecie. Nimeni nu pretinde nimic pentru sine. Toţi spun: iată, este Patria noastră. Şi, cum nu există cuvinte care să poată reda aceasta, iată pentru ce Sf. Pavel a scris că a auzit „cuvinte inefabile".

„Foarte multe lucruri corespund cu ceea ce este frumos pe pământ, însă ele sunt lipsite de orice imperfecţiune Munţii, arborii şi florile pământului nostru nu sunt decât o reflectare a celor pe care le-am putut vedeacolo Sus".

„Totul, chiar obiectele neînsufleţite par să fi fost create pentru a mulţumi Creatorului şi printr-un plan unitar"

„Vederea se duce până la milioane de leghe, nici case, nici ziduri nu pot s-o oprească. Acelaşi lucru este în mijlocul mulţimilor totul este transparent şi privirea străbate fiinţele din toate părţile. Nimeni nu ascunde iubirea sa şi ceea ce are pe inimă. Acolo realizăm nu numai aspiraţiile noastre de aici, ci încă îşi găsesc împlinirea şi acele dorinţe ce n-au fost în conştient. Totul este o încântare. Acolo se află adevărata noastră Patrie".

„Tatăl Ceresc vrea să devenim asemenea Lui. În ceruri nu există gelozie, ci o ierarhie fără nici un dezacord. Fiecare stă departe de vecinul său şi cei care urcă primele trepte sunt mândri de grandoarea celor care îi precedează".

„Apostolul Ioan zice că numele Mielului este înscris pe frunţile sfinţilor. Eu i-am privit; nu există nici o inscripţie, însă faţa lor seamănă cu aceea a lui Cristos şi am înţeles că aceasta era ceea ce voise apostolul să spună: transformaţi în aceeaşi imagine din glorie în glorie".

„Unde de lumină şi de iubire iradiază din Cristos în care se găseşte întrupată toată plinătatea Divinităţii. Acestea sunt cele ce dau într-un fel misterios viaţa creaturilor de orice gen. Materia şi mişcarea nu pot s-o creeze; singură Viaţa naşte viaţă. Aflai că aceste unde erau DUHUL SFÂNT. Cum luna pare totdeauna aşezată deasupra noastră în orice loc ne găsim, acelaşi lucru este cu Cristos în ceruri, vizibil din toate părţile. Am privit o mulţime de fiinţe glorificate ce ziceau: El este aproape de mine, El este aproape de mine!"

Din cartea lui Sadhu: „Viziuni din lumea spirituală", evidenţiem printre altele următoarele pagini:

„La Kotgarth, sunt 14 ani de atunci, în timp ce mă rugam, ochii mei se deschiseseră la o viziune cerească. Tot ceea ce contemplam era atât de real, încât gândii că am murit şi sufletul meu intrase în măreţia cerurilor. De-a lungul scurgerii anilor, aceste viziuni au continuat să-mi îmbogăţească viaţa. Eu nu pot să le provoc după voinţă, ci în general, când mă aflu în rugăciune şi meditaţie, ochii mei se deschid, uneori de 8-10 ori pe lună. Timp de o oră sau două văd cerul şi merg cu îngerii şi duhurile sfinţilor. Răspunsurile lor mi-au procurat materialul a mai multor scrieri de ale mele. Şi indescriptibilul extaz al acestei comuniuni spirituale mă face să suspin după clipa când voi intra pentru vecie în fericirea şi societatea răscumpăraţilor".

„Unii poate vor gândi că aceste viziuni nu sunt decât o formă de spiritism. Îngăduiţi-mi să afirm că există o diferenţă esenţială între aceste experienţe şi spiritism. Spiritismul pretinde că aceste ştiri şi semnale din partea spiritelor dispăruţilor, ştiri atât de fragmentare şi de neinteligibile (adesea mincinoase), vin de la ei. Dar ele mai degrabă abat de la adevăr pe adepţii săi decât să-i conducă acolo. Din contră, în viziunile mele, eu văd clar toate detaliile lumii glorioase de dincolo şi particip la comuniunea reală şi binefăcătoare cu sfinţii, în mijlocul splendorilor cerului devenit vizibil. Această comuniune a sfinţilor este un fapt atât de real în

© Biblioteca Spirituală

practica bisericii, încât ea face parte integrantă din articolele de credinţă cunoscute sub numele de „simbolul apostolilor”.

Dintre aceste episoade, am voi să scoatem două în relief: moartea unui copil şi a unui om drept. Prima pentru că este un izvor de mângâiere pentru multe mame, a doua pentru că ea corespunde acelor care au să se vadă la patul morţii, a celor a căror viaţă a fost ascunsă în Cristos.

„Un copilaş a murit de o pneumonie şi un grup de îngeri veni să-i conducă sufletul în veşnicie. Aş fi vrut ca mama lui să poată asista la această ceremonie minunată. În loc să plângă ea ar fi cântat de bucurie văzând îngerii purtând grija copilului cu o dragoste şi o gingăşie pe care nici o mamă n-ar putea să le aibă. Auzii un înger care spunea: „Iată cât se tânguie mama asta de scurta despărţire! În puţini ani fericirea de a fi împreună cu copilaşul ei îi va fi redată”. Atunci îngerii conduseră sufletul în măreaţa şi luminoasa parte a cerului rezervată copiilor. Acolo ei se îngrijesc şi îi instruiesc în toată înţelepciunea cerească, astfel că aceştia devin treptat-treptat asemenea lor”.

„Ceva mai târziu, mama, de asemenea, a murit. Copilaşul ei, devenit asemenea unui înger, a venit împreună cu dânşii să-i primească sufletul. Când el i-a spus: „Mamă, mă recunoşti? Eu sunt fiul tău!” inima mamei a fost inundată de bucurie. Ei se îmbrăţişară cu o voioşie nespusă. Apoi tot mergând, el arătă, explicând mamei sale, ceea ce vedeau. Pe durata în care ea trebuia să rămână în starea intermediară, el a stat cu ea. Când s-a terminat instruirea necesară, a dus-o în sfera superioară, unde el însuşi locuia. Din toate părţile se zăreau peisaje magnifice unde stăteau nenumărate fiinţe care odinioară pe pământ suferiseră pentru Cristos şi apoi câştigaseră gloriosul lor loc de onoare. De jur împrejur, se vedeau munţi frumoşi şi proaspete izvoare de apă, iar grădinile erau pline de tot felul de flori, frumoase şi de fructe delicioase. Acolo se găsea tot ceea ce inima poate să dorească. Fiul spunea: „În lumea fizică, care nu este decât o palidă reflectare a acesteia, iubiţii noştri ne plâng, însă spune-mi, aici este moarte sau adevărata viaţă după care fiecare suflet râvneşte?” Mama îi răspunse: „Fiul meu, aici este adevărata viaţă şi, dacă aş fi ştiut adevărul în privinţa cerului, niciodată nu aş fi plâns moartea ta. Ce păcat că locuitorii pământului sunt atât de orbi!” Cu toate că Domnul Isus a explicat clar măreţia cerului, că Evangheliile vorbesc mult despre gloria eternă a Tatălui, nu numai ignoranţii nu cunosc nimic din ea, ci şi mulţi credincioşi sunt la acelaşi nivel. Facă Dumnezeu ca toţi să ajungă într-o zi în acest fericit locaş”.

Şi iată şi a doua povestire:

„Un înger mi-a povestit despre moartea unui creştin adevărat, care timp de 30 de ani, a slujit pe Isus din toată inima lui. Puţine clipe înainte de a se sfârşi, Dumnezeu îi deschise ochii spirituali. El văzu un grup de îngeri şi sfinţi care veneau să-l primească. Mântuitorul îi întindea mâna. El scoase un strigăt de bucurie, care făcuse să tresară pe cei ce-l asistau. „Ce frumoasă zi pentru mine, strigă el. De mult aştept să mă bucur văzând pe Mântuitorul meu şi să merg la El: O, prieteni! priviţi Faţa Lui strălucind de dragoste şi veţi vedea pe aceşti îngeri care au venit în întâmpinarea mea! Eu plec spre adevărata mea casă. Nu vă întristaţi, ci veseliţi-vă!”

„Unul dintre cei care îl încojurau, a spus: Spiritul său slăbeşte”. El însă replică: Nu, eu sunt cu totul conştient; aş vrea numai ca să puteţi vedea ceea ce văd eu! Îmi pare rău că aceasta vă este ascuns. Adio! Ne vom întâlni Acolo Sus. Apoi închizând ochii, adăugă: „În mâinile Tale îmi încredinţez duhul”.

„Pentru sine, extazul nu înseamnă numai orele de beatitudine în comuniune vie cu Dumnezeu, dându-i o idee despre slava ce va veni, ci extazul îi este, de asemenea, o sursă de energie şi de împrospătare lăuntrică. El se simte întărit şi reînnoit pentru lucrarea de predicator al Evangheliei”.

„Darul extazului pe care Dumnezeu mi l-a acordat, este cu mult mai de preţ decât un palat aici jos şi decât ceea ce pământul ar putea să-mi ofere. Întrânsul găsesc o bucurie atât de mare, încât ea depăşeşte toate celelalte. În timpul vieţii mele de „sadhu” au existat momente când chinul foamei, al setei, al persecuţiilor ar fi putut să mă facă să renunţ la acesta existenţă de

© Biblioteca Spirituală

suferinţe, dacă n-aş fi primit darul extazului atunci. N-aş dori să-l schimb pentru lumea întreagă".

Cu toate acestea Sadhu gândeşte că drumul normal al comuniunii cu Dumnezeu este practicarea simplei rugăciuni şi nu căutarea extazului. Acesta este doar un dar care se primeşte şi nu-i cerut pentru sine. Invocarea şi meditaţia însă sunt pentru fiecare. Dacă cineva este chemat să meargă mai departe, Dumnezeu Însuşi îi va descoperi. Alminteri, el trebuie să se mulţumească cu harul decurgând din rugăciune".

„În rest, spune el, se apropie timpul când toţi vom păşi în această lume spirituală şi vom vedea aceste lucruri cu proprii noştri ochi. Dar înainte de a părăsi acest pământ pentru eterna noastră Patrie, trebuie cu ajutorul lui Dumnezeu şi prin harul Sau, să ne îndeplinim cum se cuvine misiunea pe care El ne-a încredinţat-o. Numai astfel vom realiza scopul existenţei noastre terestre şi vom intra fără umbră de regret în fericirea fără sfârşit din împărăţia cerurilor".

„Noi n-avem aici jos pe pământ o cetate permanentă, ci căutăm pe aceea care va veni".

Biserica de care era alipită inima lui Sadhu nu era deloc o instituţie vizibilă.

„Eu aparţin Trupului lui Cristos, spunea el, care este veritabila Biserică, formată din toţi creştinii mântuiţi prin Isus Cristos şi mai ales aceia care trăiesc aici jos şi cei care intraţi în lumea de lumină fac parte din Biserica triumfătoare".

Dacă n-a putut să prindă plinătatea semnificaţiei Bisericii, greşeala nu este a lui Sadhu, ci mai mult a diversităţii cultelor creştine. Fără îndoială, poziţia lui faţă de biserică a fost voită de Dumnezeu. Aşa cum scrie profesorul Heiler: „Faptul că acest apostol umil, iubitor şi cu inima largă, Sundar Singh, n-a putut să se ataşeze fără rezerve la nici o biserică, arată fără tăgăduire cât de mari sunt lipsurile creştinismului actual".

Ceea ce este îmbucurător, este că un ucenic al lui Cristos, ca Sadhu, a putut să vorbească liber în nu are importanţă care adunare şi că predica sa a fost bine primită de toţi. pentru că nu aparţinea de nici o biserică creştină, nu exista pentru el nici o biserică eclesiastică.

„În toate comunităţile unde Cristos este iubit, spune Sadhu, eu mă simt în mijlocul fraţilor mei. În Cristos, toţi creştinii sunt una şi vorbesc aceeaşi limbă. Nu există decât un singur Dumnezeu, atunci de ce sunt atâtea biserici şi atâta împărţire?"

Sadhu niciodată n-a încercat să formeze o mişcare din aceia care au fost aduşi la credinţă prin predica sa. O dată patru sute de tineri i-au cerut să devină ucenicii săi, dar el n-a vrut! „Eu însumi sunt un ucenic, cum aş putea face pe alţii ucenicii mei?"

El spunea celor ce doreau să-l urmeze: „Înainte de a vă dărui acestei slujbe ce seamănă cu un ocean agitat de valuri, învăţaţi să plutiţi în lacul vostru. În jur există multe suflete care pier. Începeţi prin a le salva".

„Dacă nu iubesc organizaţiile, (religioase) în schimb iubesc ordinea; Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al ordinei. Există o mare diferenţă între ordine şi organizaţie, care adesea nu-i decât un mecanism rigid".

„Voi întocmiţi programe, cu scopul de a arăta lui Dumnezeu cum trebuie să conducă treburile lumii şi pe ale Bisericii! Eu nu aparţin vreunei societăţi misionare şi nu depind de nici un comitet. Poate unii oameni mă socotesc puţin practic. Pretutindeni însă unde am fost, Dumnezeu mi-a acordat binecuvântări şi acestea fără nici o organizaţie. Am văzut rezultate măreţe, nenumărate convertiri, nu făcute de mine, ci de Duhul Sfânt. Dumnezeu Singur este Cel Care întoarce sufletele. Cu miile se numără cei care ar fi dorit ca să-i botez, dar eu n-am fost chemat la acest lucru şi nici de a întocmi vreo grupare. Întrucât mă priveşte, lucrarea mea este să predic Evanghelia şi să dau mărturie".

„Cu Sundar Singh începe o nouă şcoală misionară în India, zice Dr. Five, un misionar presbiterian. Sadhu a exercitat asupra creştinilor sau necreştinilor, asupra tinerilor şi bătrânilor o influenţă care niciodată n-a fost depăşită, el ocupă un loc unic în nordul Indiei. Nu există decât un singur Sundar Singh. În toată istoria misionară, puţini bărbaţi au avut o atât de mare sferă de activitate predica lui a atins atât pe creştinii occidentali cât şi pe hinduşi şi pe budişti. Personalitatea şi mesajul lui au acoperit greşelile şi superficialitatea atât de evidentă a aşa-zisei creştinătăţi. El a readus în centrul atenţiei esenţa creştinismului, formulând la adresa creştinilor;

© Biblioteca Spirituală

un apel de a se întoarce la Cristos, unicul lucru necesar”.

„Oamenii în Europa, spune Sadhu, sunt atât de savanţi în ştiinţă şi filozofie, dar atât de ignoranţi în realităţile divine, încât nu suferă să cerceteze toate regiunile cunoaşterii afară de acelea ce privesc bineînţeles condiţia lor intelectuală. Ei sunt lacomi să ştie când va avea loc o eclipsă de soare sau de lună sau ce este cu petele din soare; dar de norii păcatului din viaţa lor nu se neliniştesc deloc!”

„Mulţi teologi au înlăturat viaţa de rugăciune şi de meditaţie şi încearcă să acopere goliciunea creştinismului lor prin frunzele de smochin ale ştiinţei teologice”.

„Într-o zi pe când vorbeam în India cu un amic, chimist distins, el făcu analiza unei eprubete cu lapte indicând cantităţile de apă, de zahăr şi alte substanţe conţinute în lichid. I-am spus: „Un copil este incapabil să analizeze laptele, dar experienţa îl învăţă că este bun şi că îl hrăneşte. El nu va şti să explice cum, însă de ştiut o ştie.

Copilul este mult mai înţelept decât chimistul. La fel există oameni care analizează fără încetare laptele lor, dar pe care nu-l beau niciodată… Numeroşi sunt aceia în zilele noastre care ştiu cine este Isus Cristos, vorbesc despre El şi posedă o cunoaştere vastă intelectuală; dar puţini din ei pot să spună: „Eu ştiu în Cine am crezut; Îl cunosc deoarece El locuieşte în mine”.

Predicatorii trebuie să studieze, dar să o ştie că fără viaţă în duh sunt întocmai ca un schelet uscat. În principiu eu nu mă opun ştiinţei, dar protestez cu toată puterea contra tendinţei actuale care îi exagerează valoarea. Limbajul Bibliei este spiritual; pentru a-l înţelege, atât profesorul cât şi studentul, trebuie să fi fost învăţaţi de Duhul Sfânt”.

„Unii predicatori au fost stabiliţi de biserică şi nu prin Duhul Sfânt. Numai aceştia din urmă câştigă suflete. Nu este suficient să fii membru într-o biserică, ci trebuie să fii mădular al lui Cristos. John Wesley şi generalul Both, în opoziţie cu biserica, au urmat ordinele lui Dumnezeu şi se înţelege că au avut dreptate”.

Un pastor elveţian a declarat: „Sadhu a diagnosticat bine boala noastră: Voi vă găsiţi într-o mare grabă şi nu aveţi timp de rugăciune şi viaţă spirituală”.

„În acest domeniu, a spus episcopul Soederblom, Sadhu are pentru noi un mesaj, care nu vine din India ci din Evanghelii: „Activitatea profundă din ce în ce mai mare a creştinilor din Europa, nu poate să compenseze slăbiciunea vieţii lor lăuntrice”.

„Sadhu este mai demn decât noi toţi, cei care am studiat teologia, spune încă un pastor elveţian. Noi am păcătuit contra adevărului, dacă refuzăm să admitem aceasta. Când un teolog începe să adâncească o viaţă atât de bogat dotată de harul lui Dumnezeu, conştiinţa lui este răsturnată din străfunduri”.

Un alt preot elveţian vorbeşte astfel despre întâlnirea sa cu Sadhu: „Când l-am văzut înaintea mea şi l-am auzit vorbind despre viaţa sa spirituală, în timp ce era înconjurat de teologi savanţi, o întrebare s-a ivit în spiritul meu: Ce scop ţintim prin studiile noastre? Pentru ce trebuie să învăţăm atâtea lucruri de mică importanţă, în timp ce, lucrului esenţial nu-i acordăm locul cuvenit? Bărbaţi, ca de pildă acest hindus, pot să clatine naţiuni, dar noi ce am făcut până acum?”

Este imposibil să nu fii izbit de asemănările între experienţele creştine ale lui Sadhu şi ale apostolului Pavel. Convertit printr-o minune foarte asemănătoare cu cea de pe drumul Damascului, Sadhu întocmai ca marele apostol, după ce a urât pe Cristos şi I-a persecutat ucenicii, a devenit cel mai fidel slujitor. Şi unul şi altul au primit Evanghelia nu din gura oamenilor, ci printr-o revelaţie directă a Mântuitorului, devenind puternicii Lui martori. Cuvintele lui Isus despre Pavel: „Acest bărbat este o unealtă pe care am ales-o să ducă Numele Meu până la capătul pământului, şi Eu îi voi arăta cât trebuie să sufere pentru Numele Meu”, pot foarte bine să se aplice şi lui Sadhu.

Sundar, la rândul său, a putut să vorbească despre suferinţele sale în aceiaşi termeni ca şi Pavel: „Adesea, în pericol de moarte, de multe ori în călătorie, am fost în primejdie pe ape, ori în

© Biblioteca Spirituală

primejdie din cauza tâlharilor, în primejdie din partea celor din neamul meu, în primejdie în oraşe, în primejdii în pustiuri. Eu am fost în lucru şi-n osteneală supus foamei şi setei şi am răbdat posturi nenumărate".

Sadhu, întocmai ca Pavel, a renunţat la tot şi a privit toate lucrurile ca o pagubă, faţă de desăvârşirea cunoaşterii lui Isus Cristos, Domnul său. Întocmai ca Pavel, el a primit această pace, care întrece orice înţelegere. La rândul său avea încredinţarea că nici moartea nici viaţa, nici lucrurile prezente şi nici cele viitoare, nici altă creatură nu-l va putea despărţi de Dumnezeu, manifestat în Cristos Isus.

Întocmai ca Pavel, Sadhu a fost răpit în extaz şi înălţat în paradis, unde a auzit cuvintele pe care nu i-a fost posibil să le exprime. Ca şi el, Sadhu putea să spună cu toată dreptatea: „Am fost răstignit împreună cu Cristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine".

Înaintând în viaţă, comuniunea lui Sundar cu Mântuitorul devenea din ce în ce mai intimă. Evanghelia lui Ioan şi în special ultimele cuvântări cu rugăciunea lui Isus Cristos pentru Sine, pentru apostoli şi pentru toţi credincioşii, aveau un profund răsunet în sufletul său. „Eu în ei şi Tu în Mine, ca să fim una, desăvârşiţi", era o fuziune a întregii sale fiinţe cu Cristos.

Unui creştin din Elveţia, îi mărturisi într-o zi că îi venea greu să cânte cântarea binecunoscută „Mai aproape de Tine, Doamne" aceasta fiindcă putea să însemne că Cristos stătea în afară, separat de el, în timp ce în realitate El era întrînsul, adică în omul lăuntric: nu doi, ci unul.

Sadhu primise de la Isus Cristos în profunzimea vieţii sale lăuntrice acest izvor de apă vie care ţâşneşte până în veşnicie. În toate lucrurile el a fost condus de Duhul lui Dumnezeu. Viaţa lui a fost o viaţă de ascultare. Supunându-se, el plecă în Tibet, şi înfruntă greutăţi şi pericole, faţă de care cei mai bravi dăduseră îndărăt. Numai unul ca acesta a cărui viaţă şi-o petrecea în lumea supranaturală a rugăciuniii, inspirat de o iubire pentru Dumnezeu mai puternică decât oricare altă iubire pământească, putea să privească în faţă teribilele încercări ce-l aşteptau. Pentru a se pregăti să înfrunte riscurile unei astfel de întreprinderi, el n-a luat nici o măsură decât plecând singur ca un „sadhu", încredinţându-se cu totul în harul lui Dumnezeu, gândind că se află pe linia voinţei Lui. De asemenea prin ascultare, cu scopul de a mărturisi despre Isus Cristos, el părăsi India, ca să întreprindă lungile călătorii misionare în lumea întreagă. În viaţa lui zilnică, el se supunea imediat la cele mai mici indicaţii ale Duhului Sfânt.

Sănătatea lui Sadhu devenise şubredă. Suferinţele îndurate în Tibet, munca grea, lungile şi obositoarele călătorii, zdruncinară constituţia lui puternică. El suferea de o slăbiciune a plămânilor şi a gâtului, de tulburări ale cordului şi ale stomacului. În vara lui 1925, a făcut împreună cu un amic o expediţie misionară prin satele aflate la nord de localitatea Sabathu. Pe negândite se declanşa o boală la un ochi, care se transformă în curând într-o ulceraţie, ceea ce îi provocă multă suferinţă şi duse la pierderea ochiului. De atunci renunţă la marile reuniuni, refuzând 5-6000 de invitaţii într-un singur an. El îşi consacră timpul rezolvării vastei corespondenţe ce-i venea din lumea întreagă şi scrierilor sale.

O umbră de tristeţe, prilejuită fără îndoială de suferinţele sale, apărea uneori pe obrazul lui. „Această slăbiciune fizică este ghimpele meu în carne, ca să mă ţină în umilinţă". Cu toate acestea nu era deloc orgolios; ba chiar se mira că Dumnezeu l-a ales tocmai pe el ca să săvârşească o lucrare mondială. „Dacă oamenii ar cunoaşte slăbiciunea mea, n-ar avea atâta admiraţie pentru mine; eu am nevoie de rugăciunile voastre", spunea el amicilor săi.

El avea presimţirea că nu va trăi mult timp şi dorea să moară ca să fie cu Cristos, ceea ce cu siguranţă, este cea mai mare fericire". Cristos umplea viaţa lui şi era în centrul tuturor gândurilor sale. „Pentru mine a trăi este Cristos…"

Existenţa lui Cristos în viaţa lui nu era o concepţie intelectuală ci o profundă realitate. El se adâncea ore întregi, în lumea spirituală şi ieşea de aici reînnoit. Bucuria lui în Cristos rămânea nevătămată şi domina suferinţele sale. „N-a fost numai bucuria în suferinţă ci chiar suferinţa însăşi transformată în bucurie", a spus el.

„Dumnezeu nu ne-a creat ca să trăim singurateci, ci să vieţuim printre oameni cu scopul să-i ajutăm. Dacă noi suntem în Cristos nu putem face altfel decât să servim pe fraţii noştri".

© Biblioteca Spirituală

Fie că Sadhu a terminat printr-o moarte violentă, fie că a plecat fără suferinţe, cuvântul pronunţat odinioară în Geneză despre Enoh ne vine în minte: „El a mers cu Dumnezeu pe pământ; apoi n-a mai fost văzut, pentru că Dumnezeu îl luase la El”.

Sundar Singh nu mai este. Exemplul său şi predica sa însă rămân.

Să nu fim oare atenţi la vocea acestui martor al lui Cristos?

Oamenii nu pot să schimbe prin ceea ce spun, valoarea mărturiei noastre. Trebuie să urmăm pe Cristos cu urechile astupate şi cu ochii ţintă la El. Altminteri, riscăm să auzim pe de o parte cuvinte de flatare care ne fac să fim încrezuţi, iar pe de altă parte cuvinte de critică nemeritată, care ne descurajează”.

Sadhu, niciodată nu lua cu sine bani. O singură dată şi numai urmând sfatul amicilor săi, a consimţit să ia o mică sumă; curând însă a renunţat la acest lucru. „Nu-mi place să-mi pun încrederea în buzunar, unde pot să existe găuri şi pentru care sunt şi hoţi. Când mă încredinţez în mâna lui Dumnezeu mă aflu în toată siguranţa”.

Un american bogat, mirat că Sadhu poate să umble fără bani, s-a oferit să-i dea. El a refuzat. „Eu călătoresc în Împărăţia Tatălui meu Ceresc, Care are grijă de toate trebuinţele mele. Am străbătut lumea fără ca vreodată să-mi lipsească ceva”.

Unui prieten care l-a întrebat, pentru ce nu se căsătoreşte, i-a răspuns: „Eu sunt unit cu Isus Cristos şi gust o fericire mai mare cu dragostea Mântuitorului meu”. Bazându-se pe cuvintele apostolului Pavel, părea că-l încearcă teama ca nu cumva mariajul să-l poarte acolo, încât să caute să placă soţiei sale, împiedicându-l astfel de a consacra toate forţele lui Dumnezeu. Dar el nu a sfătuit pe nimeni la celibat şi adeverea că se poate sluji lui Dumnezeu cu aceeaşi credincioşie şi fiind căsătorit.

„Nu sunt nici filozof, nici teolog, ci un umil servitor al lui Dumnezeu, a cărui bucurie şi plăcere este să mediteze la dragostea şi la marile minuni ale creaţiunii Lui”.

„Prezenţa lui Cristos îmi dă o pace care depăşeşte orice pricepere şi acest lucru în toate împrejurările. Când persecuţiile mă loveau, El era acolo. Cu El, închisoarea devenea cer şi crucea era schimbată într-un subiect de binecuvântare. În mijlocul pericolelor, ispitelor, păcatelor şi tristeţilor acestei lumi, eu am fost mântuit de Acela, Care Şi-a dat viaţa pentru mine”.

Spiritul şi inima noastră trebuie să rămână fixate în El, deoarece El nu Se descoperă decât acelora care îl caută cu adevărat.

„După ce ne-am înălţat pe muntele singuratic al rugăciunii, datoria noastră este să ne reîntoarcem între oameni şi să desfăşurăm aici puterea ce am primit-o, cu scopul să împlinim lucrarea ce ne-a fost cerută. Apostolul Pavel a zis: „Dumnezeu a făcut să stăm cu Cristos în locurile cereşti. El nu ne-a spus că stăm numai după moarte, ci că stăm chiar în timpul vieţii pământeşti”.

„Într-o zi mă găseam pe un munte înalt, când deodată se iscă o furtună grozavă. Nu mă ameninţa nici un pericol, deoarece uraganul bântuia dedesubtul meu. Eram la adăpost în calmul limpede al înălţimii, în timp ce fulgerele brăzdau norii negri. Pentru copiii lui Dumnezeu se întâmplă acelaşi lucru. Atât timp cât ei se găsesc cu Cristos în locuinţele cereşti, Satan nu poate face nimic. Când însă ei părăsesc înălţimile acestei comuniuni, atunci ispita şi păcatul pot să aibă efect asupra lor”.

„Nimic nu poate să zdruncine credinţa mea. Când unui om îi este sete i se dă apă, el bea şi se potoleşte. Dacă ar veni cineva şi i-ar spune: „Aceasta nu e apă!” el va răspunde: „Smintitule!” La fel în cazul meu, eu ştiu că Isus este viu şi că El dă viaţa”.

Adevăraţii creştini nu cad niciodată pradă disperării, pentru că prin însuşi actul de renunţare la lume, ei au căpătat pacea din comuniunea cu Dumnezeu”.

„Omul nu găseşte decât în Dumnezeu împlinirea aspiraţiilor sale cele mai profunde, însă fireşte că el are nevoie şi de prietenia şi simpatia semenilor săi. Dacă această nevoie nu este auzită de semeni, aceluia îi poate răspunde Cristos care satură sufletul flămând. Suferind ca şi unul dintre noi, El poate înţelege toate greutăţile şi poate să ajute pe fiii oamenilor în toate supărările lor”.

„Durerea, ispitele, suferinţele, sunt etape necesare în dezvoltarea vieţii noastre spirituale

© Biblioteca Spirituală

şi lucrează spre binele nostru viitor. Trebuie, cu bucurie să primim orice ni se întâmplă şi să nu îngăduim vreodată să se ivească în inima noastră nici cea mai mică îndoială, căci, altfel punem o barieră între noi şi Dumnezeu.

Ţepuşul în carne, de care vorbeşte apostolul Pavel, a fost îngăduit ca să împlinească vreun plan mare şi înţelept. Este absolut necesar să trecem printr-o vreme de încercări, în vederea atingerii scopului etern pentru care am fost creaţi".

„Întocmai cum diamantele şi celelalte pietre preţioase au nevoie de milioane de ani ca să se formeze, trebuind să fie comprimate în laboratoarele naturii, mai înainte ca să atingă frumuseţea lor în perfecţiune, tot astfel noi trebuie să trecem prin durere şi suferinţă ca să ajungem desăvârşiţi".

„Nu este posibil să atingem într-o singură zi gradul de perfecţiune, care să nu lase să mai fie vreun defect în noi. Numai trăind continuu în prezenţa Tatălui nostru Ceresc şi pe cât posibil mai aproape de El, noi vom deveni desăvârşiţi cum este El Însuşi".

„Într-o zi, m-am aşezat sub straşina unei case. Se iscase un vânt violent şi o mică păsărică se abătu din calea ei pe acolo azvârlită de o rafală. Un uliu venind dintr-o direcţie opusă, sări asupra-i, ca să-şi înhaţe prada. Ameninţată, din două părţi deodată, zburătoarea căzu pe genunchii mei. În general ei nu-i place să se apropie de om, dar în ziua primejdiei, căută un refugiu lângă mine. La fel se întâmplă cu noi, când vântul violent al suferinţelor ne împinge la pieptul lui Dumnezeu".

„Odată, în cursul uneia dintre călătoriile mele, am văzut un păstor trecându-şi turma de cealaltă parte a unui râu. Toate animalele treceau în afară de o vacă şi un viţel, care păreau că nu voiesc să atingă apa. Temându-se că lăsându-le acolo, fiarele le vor sfâşia, păstorul începu să le bată ca să le facă să meargă, însă nu avu succes. Apoi el încercă să le atragă momindu-le cu o mână de fân; zadarnică şi această încercare. Atunci l-am povăţuit să ducă viţelul mai întâi de cealaltă parte. El făcu acest lucru şi vaca îl urmă. Aşa se întâmplă şi cu noi, când nu voim să urmăm pe Mântuitorul nostru. El răpeşte pe cei pe care îi iubim şi-i aşază lângă Dânsul. Astfel suntem forţaţi să suspinăm după locurile cereşti, unde iubiţii noştri au plecat şi să ne pregătim pentru a putea să-i întâlnim acolo sus".

Sadhu a fost într-o zi întrebat, cum a înţeles mântuirea prin sângele lui Cristos. Răspunsul lui a fost:

„Odată, când predicam Evanghelia, am spus ascultătorilor mei: Cristos a murit ca să salveze pe cei păcătoşi. Cum se poate aceasta? a întrebat unul dintre ei. Un bărbat tânăr care se afla acolo, se ridică şi începu să vorbească: Este într-adevăr cu putinţă, căci eu, prin moartea tatălui meu, am scăpat. Într-o zi, când eram pe munte, am căzut şi rănindu-mă am pierdut mult sânge. Tatăl meu află de accident, veni de mă ridică şi mă transportă la spital. „Eu sunt neputincios, în foarte scurtă vreme copilul va muri, i-a spus doctorul; nu l-ar putea vindeca decât dacă cineva i-ar da pentru transfuzie sângele său". „Iată-mă, sunt gata să-mi dau viaţa", a răspuns tatăl meu. Şi aşa a fost. Eu am trăit, dar tatăl meu a murit şi pentru moartea lui am fost salvat".

„Acelaşi lucru s-a întâmplat cu mine, a continuat Sadhu. Căzusem de pe muntele sfinţeniei, pierdusem sângele meu spiritual şi eram pe punctul să mor. Mântuitorul mi-a dăruit sângele Său. El îşi sacrifică viaţa şi eu am fost cruţat. Aceia care sunt gata să-i predea inimile, vor înţelege cât adevăr este în faptul, că prin moartea lui Cristos Isus, ei vor putea fi eliberaţi. Eu am probat acest adevăr: dacă voiţi să salvaţi o viaţă, trebuie să o daţi pe a voastră".

„În Caşmir un om avea mai multe sute de oi. Slugile le duceau la păscut, însă în fiecare seară la reîntoarcere, lipseau din turmă 2-3 oi. Stăpânul şi-a rugat oamenii să le găsească, dar lor fiindu-le teamă de animalele sălbatice, nu şi-au dat osteneala.

Omul care îşi iubea turma, dorea să o salveze cu orice preţ. „Dacă eu însumi plec în căutarea lor, oile nu mă vor recunoaşte, pentru că nu m-au văzut niciodată. Ele vor recunoaşte pe slugile mele, însă acestea refuză să meargă. Va trebui deci să devin asemenea unui berbec". El luă o blană de oaie, şi-o puse pe spate şi plecă în căutarea animalelor rătăcite sau rănite. Acestea zărindu-l, îl luară drept unul de-al lor şi-l urmară. El le adună şi le hrăni. Când toate au fost scăpate, stăpânul lor lepădă blana de oaie; el nu era un berbec, ci un om.

© Biblioteca Spirituală

La fel e şi cu Dumnezeu, Domnul Isus Cristos, care nu este un om, dar S-a făcut întrutotul asemenea oamenilor cu scopul de a-i scăpa".

„Noi, păcătuind, nu adăugăm nici o pagubă lui Dumnezeu, ci este numai în paguba noastră şi a acelora cu care suntem apropiaţi, fiindcă nu este posibil să săvârşim un rău fără ca alţii să sufere. Pocăinţa trebuie să ne facă să ne abţinem de la faptele vătămătoare şi să ne ajute, precum Zacheu, să reparăm răul pe care l-am săvârşit".

„Precum există foc într-o piatră de scăpărat, la fel există în inima omului, o sete nestinsă de comuniune cu Dumnezeu. Această dorinţă poate să rămână ascunsă sub greul înveliş de piatră al păcatului şi al neştiinţei. În contact însă cu un om al lui Dumnezeu sau cu Duhul Sfânt, această dorinţă s-aprinde, precum face piatra de scăpărat, când este lovită cu amnarul".

„Oricât de rău este un om, sau oricât de urâtă este viaţa, există în fiinţa lui un element care nu găseşte nici o atracţie la păcat. Conştiinţa lui poate să fie slăbită sau aproape moartă: scânteia divină din inima să nu poate fi înăbuşită. Chiar la cei mai mari criminali se observă ceva bun. Aşa bunăoară unii oameni, autori de crime oribile, au ajutat pe săraci şi pe cei asupriţi.

„Pentru că scânteia sau elementul divin care se află în fiinţa lor nu poate să fie distrus, noi nu trebuie să pierdem speranţa de mântuire pentru nici un păcătos".

De la primul cuvânt, predica lui Sadhu se desfăşura pe tema: lepădarea de sine şi rugăciunea. Acestea însă au mai puţină valoare, dacă nu se manifestă prin dăruirea de sine în serviciul cauzei lui Dumnezeu.

„Domnul nostru zice că noi suntem sarea pământului; numai când sarea se dizolvă îşi transmite gustul ei alimentelor. Altminteri la ce ar servi s-o arunci într-un blid de orez ce clocoteşte? Dar pentru că ea se dizolvă, miile de grăunţe de orez capătă gust. Tot astfel, când voim să salvăm pe alţii, trebuie să ne dăruim pe noi înşine. Altfel, noi am deveni ca şi femeia lui Lot, a cărei iubire de lume a prefăcut-o într-o statuie de sare. Fiindcă la ce serveşte sarea care nu se dizolvă?"

„Foarte mulţi nu descoperă niciodată slăbiciunile şi lipsurile proprii, ci totdeauna sunt în căutarea greşelilor altora. Când ne privim însă într-o oglindă, ochiul distinge defectele sau petele de pe obraz. La fel cercetându-ne viaţa în lumina Scripturii, învăţăm să ne cunoaştem pe noi înşine. Cristos nu Se mulţumeşte să ne arate numai păcătoasa noastră stare ci El ni Se descoperă în toată puterea Lui tămăduitoare. Dacă ne reîntoarcem la Dânsul, El va face să dispară imperfecţiunile noastre şi ne va transforma într-o fiinţă de slavă asemenea Lui, cu scopul ca toată veşnicia noi să avem parte de gloria Lui".

„Savanţii şi filozofii care cred în evoluţie, vorbesc despre supravieţuirea celor mai înzestraţi prin selecţia naturală. Dar mai există, de asemenea, supravieţuirea celor mai puţin înzestraţi, prin selecţia divină. Ea este dovedită prin transformarea a milioane de fiinţe; beţivii, adulterii, ucigaşii, etc. au fost smulşi din adâncurile păcatului şi ale nenorocirii. Ei au primit o viaţă nouă de pace şi bucurie prin salvarea adusă de Isus Cristos, venit în lume să mântuiască pe cei slabi".

Semnificaţia răscumpărării şi a sângelui care ne spală păcatele, este că noi suntem altoiţi în Cristos; eu în El şi El în mine. Este o ramură sălbatică implantată într-un pom. Odată altoită, seva cea bună a pomului circulă de-a lungul ramurii şi fructele ei devin bune".

„Adevăraţii creştini nu sunt cei care mărturisesc pe Cristos, ci aceia care îl posedă pe Cristos".

„Mulţi dintre creştini au pierdut sensul frumoasei Evanghelii. Scepticismul, raţionalismul şi modernismul au întunecat viziunea lor".

„Sundar Singh, spune profesorul Heiler, are un mesaj dublu: unul pentru India, care în ciuda bogăţiilor ei imense, n-a găsit până acum „perla de mare preţ", adică Evanghelia. Şi unul pentru Occident, care, posedând această perlă preţioasă, a pierdut-o în mare parte, fiind ascunsă sub o grămadă de cultură, organizaţii şi cercetări teologice".

Ceea ce Sadhu a revelat creştinismului occidental, este valoarea comorii ascunse în taină: Evanghelia lui Cristos în simplitatea, măreţia şi puterea ei. Atâţi creştini nu le-au găsit, sau necunoscându-le importanţa le-au aruncat. „Voi sunteţi întocmai ca un om, a spus Sadhu, care

© Biblioteca Spirituală

posedând un diamant, dar neştiindu-i preţul, îl vinde primului venit pentru câteva rupii".

„Am întrebat adeseori, pe creştini: pentru ce credeţi în Isus Cristos? Mi s-a răspuns: Pentru că El este „Mântuitor". Ce probă aveţi că El este Mântuitor? Mi s-a răspuns: Dar este scris despre aceasta în Biblie. Eu am spus atunci: „Faptul că se vorbeşte despre Isus într-o carte, fie chiar Biblia, nu este suficient. Numai din inima voastră trebuie să-L cunoaşteţi; atunci veţi şti că El este Mântuitorul. Una este să fi auzit vorbindu-se despre Cristos şi să fi citit istoria Lui, şi alta să-L ai în propria ta inimă".

„Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte. Altădată acest cuvânt mă surprindea; acum eu îl înţeleg. Păcatul este în linie generală pricinuit de căutarea plăcerii. Acela care însă iubeşte pe Dumnezeu, are în el însuşi izvoare de adâncă bucurie, izvoare nesecate, încât orice altă plăcere nu-l atrage deloc. El nu mai păcătuieşte. El este ca şi un om care posedă un ludovic de aur; el nu mai ştie ce să facă cu un biet gologan de aramă".

„Nu-i de ajuns numai ca păcatele zilnice să ne fie iertate, ci trebuie, cum spune apostolul, să ne dezbrăcăm de omul cel vechi".

„A te simţi păcătos este un semn de sănătate spirituală. Numai când nu avem conştiinţa păcatului nostru suntem în pericol".

„Lumea este întocmai ca marea, ale cărei ape sunt sărate, exceptând bineînţeles peştii care înoată în ea pentru că ei au viaţă. Dacă noi primim de la Domnul viaţă, cu toate că suntem în lume, vom primi prin harul Său, eliberarea din păcatul care domneşte în lume. Eu vorbesc din propria-mi experienţă".

Un bărbat a venit la Domnul cu o mână uscată. Isus, care îi ştia dorinţa, îi porunci: „Întinde-ţi mâna!" Omul se supuse şi fu tămăduit în aceeaşi clipă. El ar fi putut să raţioneze şi să spună: „Ce absurditate! Dacă aş putea mişca braţul n-aş avea nevoie de Tine!"

Să întindem deci mâna credinţei noastre fără gândire şi clătinare. Să ne supunem şi vom vedea puterea lui Cristos. Eu sunt martorul unor mari lucrări pe care le-a făcut pentru mine. El poate să le facă tot aşa de mari şi pentru voi".

„Mântuirea se obţine nu prin ştiinţă, ci prin credinţă, ascultând şi acceptând Cuvântul lui Dumnezeu. Fie că este savant sau analfabet, tânăr sau bătrân, când îi este sete, omul nu cere ştiinţa, ci apa. Înainte de a bea, el n-are nevoie să ştie că ea conţine oxigen şi hidrogen. Dacă ar aştepta să înveţe ce sunt aceste elemente, ar muri de sete. Din vremuri îndepărtate, oamenii şi-au potolit setea cu apă, fără să-şi bată capul să-i cunoască compoziţia.

La fel, noi nu avem nevoie să fim foarte instruiţi ca să primim apa vie pe care Cristos vrea să ne-o dea şi care poate să potolească sufletul nostru".

„În anul 1921, un incendiu izbucni într-o pădure din Himalaia. În timp ce cea mai mare parte din oameni încercau să stingă focul, alţii se opriseră şi priveau ceva ce se întâmpla sus într-un copac. Ei îmi arătaseră un cuib plin cu puişori, înconjurat de ramuri în flăcări. O pasăre, în prada unei mari agitaţii, zbura deasupra cuibului. „Cât am dori să scăpăm puişorii, ziceau martorii dramei, însă aşa ceva este imposibil, focul este prea întins ca să ne putem apropia". Eu rămăsei acolo, privind neputincios ca toţi ceilalţi spectatori. În curând am văzut cuibul aprinzându-se la rându-i, gândeam că pasărea mamă va pleca în fine de acolo, dar nu, ci ea se azvârli dimpotrivă în flăcări şi-şi întinse aripile peste micuţii săi ca să-i apere. Victimă a dragostei sale, în câteva clipe ea a fost prefăcută în cenuşă. Niciodată n-am văzut ceva asemănător.

Atunci întorcându-mă spre vecinii mei le-am spus: „Această iubire minunată ne mişcă sufletul. Dacă ne-a fost dat, să fim martorii unui astfel de devotament la o atât de mică creatură, cu cât mai mari sunt iubirea şi devotamentul pe care le întâlnim la Dumnezeu Creatorul! Aceeaşi dragoste infinită L-a făcut să părăsească Cerul şi să ia formă omenească, pentru ca să ne pună la adăpost, El dându-Şi viaţa şi murind pentru păcatele noastre".

„Numeroşi sunt aceia care şi-au pierdut timpul preţios, ce le-a fost acordat pentru a sluji lui Dumnezeu. Ei însă mai pot încă să se ridice şi să folosească cum este mai bine zilele ce le-au mai rămas!"

„Pe malul unui râu un vânător strânsese câteva pietre frumoase şi una câte una le

© Biblioteca Spirituală

întrebuinţa la praştia sa, ca să ucidă păsările cocoţate pe copacii din apropiere. Toate pietrele căzură în râu şi apa le înghiţi. Când vânătorul se reîntoarse în oraş, mai avea o singură piatră în mână. Aproape de un bazar, un giuvaergiu îl văzu ţinând această piatră: „Este un diamant ce valorează mii de rupii", i-a zis el. Când vânătorul auzi de aceasta, s-a văitat disperat: „Vai de mine! Cum nu le-am ştiut valoarea şi am azvârlit cu aceste diamante în păsări! Luate de curentul apei, ele sunt pierdute pentru totdeauna; doar una singură n-am azvârlit-o, dacă le-aş avea pe toate cât de bogat aş fi!"

Fiecare zi este întocmai ca un preţios diamant. Cu toate că cele mai multe sunt cheltuite fără rost, cu procurarea plăcerilor şi bunurilor pământeşti şi au fost astfel înghiţite de adâncimile trecutului, trebuie să luăm aminte la valoarea celor ce ne-au rămas, pe care să le utilizăm cât mai bine cu putinţă, cu scopul de a câştiga bogăţiile cele veşnice.

„Consacraţi-vă viaţa cu toate posibilităţile ei, lucrând la mântuirea semenilor voştri, ca să-i smulgeţi din păcat şi moarte".

„Oamenii, adesea, au pe buze Numele Lui Cristos, dar nu în inima lor. Iată pentru ce nu primesc ceea ce doresc. Dar când ei stau în Cristos şi El în ei, tot ceea ce cer primesc, pentru că atunci se roagă potrivit dorinţei Duhului Sfânt, Care le revelează ceea ce glorifică pe Tatăl, precum şi ceea ce este mai bun pentru ei înşişi şi pentru alţii.

În caz contrar, voi primi răspunsul pe care un tânăr obraznic l-a primit de la conducătorul unei provincii, căruia i-a cerut favoarea unei slujbe. El şi-a prezentat cererea în numele tatălui său, ale cărui servicii n-au fost decât sacrificii pentru popor. Guvernatorul, aducând tânărului aminte de conduita şi relele lui obiceiuri, i-a zis: Nimic să nu-mi ceri în numele tatălui tău, ci în primul rând să te porţi după exemplul lui. Viaţa lui nobilă să nu fie numai pe buzele tale, ci ea să se reproducă în tine şi atunci cererea ta va fi primită favorabil".

„Un om luând o funie, încerca să desfacă nodurile care se găseau pe ea. Munca asta îi cerea mai multe ore. Micuţul lui băiat care privea, petrecu celălalt capăt al lungii frânghii după un arbore, de făcu un nod mobil.

El îşi puse capul acolo şi în timp ce tatăl era prins cu totul de lucru, micuţul se ştrangula. Mama văzu scena şi alergă. „Nenorocire, băiatul nostru moare! Şi tu în loc să-l salvezi, desfaci nodurile frânghiei." Şi copilul îşi pierdu viaţa.

Aşa este şi rezultatul cercetărilor inutile: ar valora mai bine să întrebuinţezi timpul pe care îl consacri cu ele, a salva milioane de suflete în pericol".

Cum se deosebeşte voia lui Dumnezeu? „De cele mai multe ori este dificil, spune Sadhu, însă prin rugăciune noi învăţăm să o cunoaştem.

Astfel, dacă luând unele hotărâri, pacea noastră lăuntrică creşte, atunci noi ştim că suntem pe linia voinţei Sale".

Pentru Sadhu, misterul şi măreţia vieţii creştine constă în aceasta: „Când noi trăim cu Domnul, viaţa cerească începe de pe pământ. Creştinismul este nu numai o speranţă de viitor ci o posesiune prezentă".

„Cerul este însuşi Cristos în noi. În această viaţă, eu sunt de pe acum în ceruri, pentru că eu sunt în Cristos".

„Mulţi nefericiţi creştini aşteaptă să meargă după moarte în lumea cealaltă, însă ei nu ştiu că Cerul trebuie să înceapă de pe pământ! Când sufletul nostru intră în comuniune cu Dumnezeu şi noi obţinem prezenţa Lui, descoperim că Cerul înseamnă a avea o pace desăvârşită în suflet".

„Viaţa creştină are un dublu aspect: în acelaşi timp ea este o viaţă în Cer şi o viaţă în lume. Acela care ar vrea să nu trăiască decât în Cer, l-ar paşte pericolul să piardă ceea ce posedă. Acela care se dedică în întregime muncii pentru lume, s-ar expune primejdiei să uite pe Dumnezeu şi ar vedea toate strădaniile sale prea puţine ca să câştige Cerul. Creştinul trebuie să trăiască şi să muncească în lume, dar inima să-i fie alipită de Cer, unde se află locaşul său etern".

„Uneori se găseşte câte un arbore plin de sevă şi de fructe într-un loc sterp. O cercetare atentă ne descoperă că rădăcinile sale sunt înfipte într-un curent de apă subteran şi invizibil. Când vedem un om plin de bucurie, având în mijlocul mizeriei, păcatului şi suferinţei acestei lumi o viaţă utilă şi binefăcătoare, putem fi siguri că prin rugăciune rădăcinile sale s-au înfipt

© Biblioteca Spirituală

până la izvoarele de apă vie şi sorb din acest contact forţa necesară care produce fructe pentru viaţa veşnică".

„Dragostea lui Dumnezeu este fără margini. Ea e ca un ocean din care fluvii întregi izvorăsc fără încetare. Şi în iubirea Sa infinită, Dumnezeu doreşte fericirea oamenilor pe care i-a creat. El iubeşte nu numai pe cei buni şi pe cei ce se încred, ci şi pe cei răi, care până atunci au refuzat să creadă în harul Lui".

„Dacă am primit dragostea lui Dumnezeu şi am crezut în ea, nu putem să tăcem. Noi trebuie, fără răgaz s-o aducem şi altora la cunoştinţă".

„Am încercat să iubesc pe semeni, pentru că relegia mea îmi spunea aceasta; dar nu aveam putere ca să săvârşesc actul iubirii. Singură, porunca nu putea să creeze în mine dragostea pe care nu o posedam. Dar când Cristos mi S-a revelat, atunci am învăţat ce înseamnă dragostea. Am văzut deosebirea între hinduism şi creştinism; unul mă lasă prizonier în egoismul meu riguros; celălalt îmi dădea putere să trăiesc pentru fraţii mei şi să-i iubesc".

RUGĂCIUNE

„O, Doamne, Dumnezeule, Tu eşti întregul meu, Viaţa vieţii mele, Duhul duhului meu. Întrebuinţează cât mai multă îndurare faţă de mine şi umple-mă cu Duhul Tău Sfânt de iubire, astfel ca să nu mai existe nici un loc în inima mea pentru orice ar fi altceva. Şi nu harul Tău îl cer, ci pe Tine Însuţi Te doresc. Tu eşti izvorul oricărei binecuvântări. Eu nu cer gloria lumii, nici chiar cerul, ci eu am nevoie de Tine, fiindcă acolo unde eşti Tu, acolo este şi cerul. În Tine Singurul, inima mea găseşte mulţumire şi plinătate. Nenumăratele Tale bunătăţi fac să se reverse inima-mi de recunoştinţă şi laudă. Dar lauda buzelor mele nu ajunge, cât timp nu Te voi putea mărturisi prin faptele mele, că viaţa mea este predată în întregime în serviciul Tău. Laudă Ţie pentru faptul că m-ai făcut să mă bucur de unirea şi iubirea Ta. Îndepărtează din inima mea tot ce ar putea să se opună Ţie; stai şi domneşte în mine".

„Stăpâne, a fi aşezat la picioarele Tale este infinit mai bine, decât a fi aşezat pe tronul cel mai înalt al pământului, fiindcă aceasta înseamnă să locuiesc totdeauna cu Tine în Împărăţia Ta veşnică!"

„Şi acum mă dăruiesc Ţie ca o jertfă vie. Primeşte-mă în îndurarea Ta şi foloseşte-mă în serviciul Tău acolo unde vrei şi cum vrei, căci Tu eşti al meu şi eu sunt al Tău. Tu ai luat această mână de ţărână, Tu m-ai creat după chipul Tău şi Tu mi-ai acordat dreptul să devin fiul Tău „.

„***Onoare, laudă şi slavă să-Ţi fie date în vecii vecilor! Amin!***"

© Biblioteca Spirituală